

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 czerwca 2019 r.

Sąd Apelacyjny w Białymstoku w II Wydziale Karnym w składzie

Przewodniczący	SSA Jacek Dunikowski (spr.)
Sędziowie	SSA Jerzy Szczurewski SSA Andrzej Czapka
Protokolant	Anna Kuklińska

przy udziale prokuratora Anety Czokało – Deputęły

po rozpoznaniu w dniu 11 czerwca 2019 r.

sprawy

1. **W. K. (1)** oskarżonego z art. 128§2 k.k. w zb. z art. 171§1 k.k. w zb. z art. 263§2 k.k., art. 263§1 k.k., art. 18§3 k.k. w zw. z art. 286§1 k.k. w zb. z art. 271§1 i 3 k.k. i art. 263§3 k.k.;
2. **A. Ć.** oskarżonego z art. 263§2 k.k.;
3. **K. G. (1)** oskarżonego z art. 263§2 k.k. i art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii;
4. **T. B.** oskarżonego z art. 263§1 k.k. i art. 263§2 k.k.

z powodu apelacji prokuratora i obrońców oskarżonych W. K. (1) i K. G. (1)

od wyroku Sądu Okręgowego w Olsztynie

z dnia 20 września 2018 r. sygn. akt II K 16/18

I. zmienia zaskarżony wyrok w stosunku do W. K. (1) w ten sposób, że:

1. uzupełnia kwalifikację prawną czynu przypisanego w pkt V (pkt III aktu oskarżenia) oraz podstawę skazania o art. 11§2 k.k., a podstawę wymiaru kary o art. 11§3 k.k.;
2. na podstawie art. 39 pkt 2 k.k. w związku ze skazaniem W. K. (1) za czyn z pkt V wyroku z art. 18§3 k.k. w zw. z art. 286§ 1 k.k. w zb. z art. 271§1 i 3 k.k. i art. 11 § 2 k.k. orzeka wobec tego oskarżonego środek karny w postaci zakazu wykonywania zawodu kominiarza na okres 2 (dwóch) lat;
3. w zakresie rozstrzygnięcia o dowodach rzeczowych w pkt XXV zmienia wyrok w ten sposób, że dowody rzeczowe w postaci płyt DVD 1 i DVD 2 stanowiących załącznik do protokołu przeszukania przy ul. (...) w E. (k. 728-734) nakazuje dołączyć do akt sprawy;

II. w pozostałym zakresie wyrok utrzymuje w mocy;

III. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. P. kwotę 738 zł, w tym 138 zł podatku VAT tytułem wynagrodzenia za obronę oskarżonego W. K. (1) z urzędu przed sądem odwoławczym;

IV. zwalnia oskarżonych od kosztów sądowych za II instancję.

UZASADNIENIE

W. K. (1) został oskarżony o to, że:

1. w okresie od co najmniej 22 września 2014r. do dnia 26 stycznia 2017r. w M. czynił przygotowania do podjęcia działalności zmierzającej bezpośrednio do usunięcia przemocą konstytucyjnych organów Rzeczypospolitej Polskiej w ten sposób, że w miejscu zamieszkania, to jest w budynku mieszkalnym oraz gospodarczym, bez wymaganego zezwolenia gromadził i posiadał substancje wybuchowe, w tym takie których wyrobu dokonał bez wymaganego zezwolenia, przyrządy wybuchowe oraz substancje, które mogą być użyte do wyrobu substancji wybuchowych, a także mogą spowodować niebezpieczeństwo dla życia lub zdrowia wielu osób albo mienia w wielkich rozmiarach, a także w tym celu w oparciu o uzyskane w dniu 3 lutego 2015r. na podstawie decyzji Komendanta Wojewódzkiego Policji w O. o numerach Dec.53/15/PA-B- (...), D..54/15/PA-B- (...) oraz (...)PA-B-43D/14 pozwolenie na broń palną sportową do celów kolekcjonerskich, pozwolenie na broń palną sportową do celów sportowych oraz dopuszczenie do posiadania broni palnej sportowej podczas uczestnictwa, organizacji lub przeprowadzania (...) zawodów sportowych, nabył i posiadał 25 jednostek broni palnej różnego rodzaju i kalibru, w tym broń szczególnie niebezpieczną w postaci broni samoczynnej oraz broń palną przystosowaną do użycia tłumika huków oraz nabywał i gromadził amunicję różnego rodzaju i kalibru w łącznej ilości 24 597 sztuk, w tym szczególnie niebezpieczną amunicję z rdzeniem stalowym w ilości 7 551 sztuk, posiadał przedmioty w postaci elementów służących do wykonania tłumików huków oraz samodzielnie wykonany tłumik huków, a także bez wymaganego zezwolenia posiadał broń palną w postaci samodzielnie wytworzonego karabinka kal. ok. 5,6 mm, przy czym :

1) w okresie od co najmniej 22 września 2014r . do 7 czerwca 2016r. gromadził i posiadał w budynku mieszkalnym oraz gospodarczym:

a) substancje wybuchowe w postaci:

- azotanu amonu o łącznej wadze 33 kg,
- miedziankitu o wadze netto 5,25 kg, którego wyrobu wcześniej dokonał,
- nitrometanu w ilości 13 litrów,
- samodzielnej mieszaniny pirotechnicznej na bazie azotanu potasu i związków nieorganicznych zawierających bar, siarkę i magnez o wadze netto 132,27 g, której wyrobu wcześniej dokonał,
- samodzielnej mieszaniny pirotechnicznej na bazie chloranu potasu o łącznej wadze 1,033 kg stanowiącej wypełnienie przyrządów wybuchowych w postaci 3 tub, z których jedna była wyposażona w przewody służące do inicjacji wybuchu, których wyrobu wcześniej dokonał,

b) substancje, które mogą być użyte do wyrobu substancji wybuchowych, a także mogą spowodować niebezpieczeństwo dla życia lub zdrowia wielu osób albo mienia w wielkich rozmiarach w postaci:

- azotanu baru o łącznej wadze 2, 56 kg,
- tlenku żelaza III o łącznej wadze 12,98 kg,

- pentaerytrytu o łącznej wadze 52,64 kg, przy czym w dniu 7 czerwca 2016r. posiadał tę substancję w ilości 28,26 kg,
- tlenku baru o łącznej wadze 2,06 kg,
- azotanu potasu o łącznej wadze 25,16 kg,
- tlenku magnezu o łącznej wadze 4,34 kg,
- chloranu potasu o łącznej wadze 52 kg, przy czym w dniu 7 czerwca 2016r. posiadał tę substancję w ilości 47,54 kg,
- nadmanganianu potasu o łącznej wadze 16 kg , przy czym w dniu 7 czerwca 2016r. posiadał tę substancję w ilości 5,20 kg,
- siarki o łącznej wadze 45 kg, przy czym w dniu 7 czerwca 2016r. posiadał tę substancję w ilości 39, 64 kg,
- gliceryny w ilości 11 litrów, przy czym w dniu 7 czerwca 2016r. posiadał tę substancję w ilości 8 litrów,
- pyłu aluminiowego o łącznej wadze 3,24 kg,
- sproszkowanego magnezu o łącznej wadze 5,16 kg,
- nafty w ilości 60 litrów, przy czym w dniu 7 czerwca 2016r. posiadał tę substancję w ilości 50 litrów,
- kwasu siarkowego w ilości 20 litrów,
- kwasu azotowego w ilości 20 litrów,
- toluenu w ilości 8 litrów,
- nadtlenku wodoru w ilości w ilości 12, 5 kg,
- ziemi okrzemkowej w ilości 5 kg,

c) urządzenia służące do inicjowania wybuchu w postaci:

- (...) szybkopalnego o długości 100 m,
- (...)wolnopalnego o długości 100 m,
- 20 spłonek do zapalarek,

2) w okresie od co najmniej 22 września 2014r. do dnia 26 stycznia 2017r. gromadził i posiadał w budynku mieszkalnym:

a) substancję wybuchową w postaci:

- azotanu amonu o wadze 291,24 g,

b) substancje, które mogą być użyte do wyrobu substancji wybuchowych, a także mogą spowodować niebezpieczeństwo dla życia lub zdrowia wielu osób albo mienia w wielkich rozmiarach w postaci:

- azotanu potasu o wadze 7,39 kg,
- wodorowęglanu sodu w ilości 10 kg, przy czym w dniu 26 stycznia 2017r. posiadał tę substancję w ilości 9,06 kg,

- rtęci w ilości 1 kg, przy czym w dniu 26 stycznia 2017r. posiadał tę substancję w ilości 112 ml,
- azotanu srebra o wadze 129,35 g,
- 2,2,4-T.-1,3-pentanadio diizobutyłonu, aldehyd benzoesowy, ftalan dimetylu o wadze 80,66 g,
- kwasu cytrynowego o wadze 4 kg,
- nadmanganianu potasu o wadze 5,01 kg,
- nadchloranu potasu o wadze 2,7 kg,
- urotropiny o wadze 1 kg,
- glinu (pyłu aluminiowego) o wadze 201,17g,
- gliceryny w ilości 947 ml,
- kalafonii o wadze 1 kg, przy czym w dniu 26 stycznia 2017r. posiadał tę substancję w ilości 666,47 g,

c) urządzenia służące do inicjowania wybuchu w postaci:

- 17 zapłonników elektrycznych o długości 27 cm,
- 19 zapłonników elektrycznych o długości 95,5 cm,
- 4 krążki lontu prochowego o długościach 93,8 m, 86,8 m, 43,5 m, 44,2 m,

3) w okresie od lutego 2015r. do dnia 7 czerwca 2016r. nabył i posiadał:

a) broń palną:

- szczególnie niebezpieczny z uwagi na przystosowanie do strzelania z użyciem tłumika huku karabinek CZ wz. 1958 kal. 7,62 mm produkcji czechosłowackiej z 1972r. o nr. fab. (...),
- strzelbę powtarzalną Imperator kal. (...) produkcji USA o nr fab. na komorze zamkowej (...), a na lufie (...),
- karabinek samopowtarzalny (...) (K.) wz. 1945 kal. 7,62 mm produkcji radzieckiej nr fab. (...),
- sztucer myśliwski nr (...),

b) amunicję w łącznej ilości 7 313 sztuk, w tym:

- 3714 sztuk amunicji pośredniej w postaci 3506 sztuk amunicji szczególnie niebezpiecznej kal. (...) mm wz. 1943 z pociskami (...), 8 sztuk kal. (...)mm wz. 1943 z (...), 89 sztuk kal. (...)mm wz. 1943, 111 sztuk kal.(...) mm wz. 1943 z pociskami najprawdopodobniej typu (...),
- 30 sztuk amunicji myśliwskiej w postaci 6 sztuk kal. (...) z pociskiem mnogim typu (...), 2 sztuk kal. (...) 3 sztuk kal.(...) (...), 6 sztuk kal. (...), 3 sztuki kal. (...) pojedynczy typu(...), 4 sztuk kal. (...) 4 sztuk kal. (...), 2 sztuk kal. (...)(nr (...) mm),
- 18 sztuk amunicji sztucerowej w postaci 1 sztuki kal. (...)z pociskiem typu (...), 1 sztuki kal. (...) z pociskiem półpłaszczowym, 15 sztuk kal.(...) z pociskiem typu (...) oraz 1 sztuki kal. (...),
- 2288 sztuk amunicji karabinowej w postaci 9 sztuk kal. (...)z pociskiem typu „(...) o masie ok. 13g, 20 sztuk kal.(...) z pociskami typu (...) o masie 12g, 20 sztuk kal. (...) z pociskami typu (...), 5 sztuk amunicji szczególnie

niebezpiecznej kal. (...)z pociskami z rdzeniem stalowym, 4 sztuki kal. (...) z pociskami zwykłymi, 1 sztuki kal. (...) z pociskiem ciężkim, 27 sztuk kal. (...), 2200 sztuk amunicji szczególnie niebezpiecznej kal. (...) z pociskiem typu (...) z rdzeniem stalowym, 2 sztuki pocisków zwykłych od naboju kal. (...),

- 1262 sztuk amunicji pistoletowej w postaci 1 sztuka kal.(...), 1260 sztuk kal.(...) z pociskiem zwykłym oraz 1 łuski z odpaloną spłonką pochodząca od naboju kal.(...) produkcji niemieckiej ((...)) i wciśniętym pociskiem ołowianym,
- 1 pocisk kal. ok. (...) produkcji (...),

c) przedmioty w postaci:

- obudowy tłumika huków (...) z oznaczeniem literowo – numerowym na powierzchni o treści: (...),
- obudowy tłumika do broni A.,
- urządzenia wylotowego w postaci nasadki do odstrzeliwania grantów nasadkowych przeznaczonego do karabinków systemu (...),
- 30 sztuk przekładek metalowych o różnych grubościach, które mogły być wykorzystane jako części składowe tłumików huków,
- 2 metalowych wkładów przeznaczonych do tłumików huków,
- samodzielnego wykonanego tłumika huków umożliwiającego zamontowanie na wylocie lufy karabinka (...) mm produkcji czechosłowackiej z roku 1972 o nr fab. (...),
- metalowej tulei stanowiącej półfabrykat do wytworzenia tłumika huków,
- mechanizmu spustowego z przełącznikiem rodzaju ognia przeznaczonego do pistoletu maszynowego PPSz wz. (...),

4) w okresie od lutego 2015r. do dnia 26 stycznia 2017r. nabył i posiadał:

a) broń palną:

- dubeltówkę – bok (...) 34 EP kal. (...)produkcji radzieckiej,
- karabinek (...) kal. (...) produkcji radzieckiej z 1990r.,
- dubeltówkę (...)kal. (...) produkcji czechosłowackiej z 1983r.,
- szczególnie niebezpieczny samoczynny karabinek automatyczny Z. (...) kal. (...) nr (...) (nr na pokrywie komory zamkowej (...)) produkcji jugosłowiańskiej,
- szczególnie niebezpieczny z uwagi na przystosowanie do strzelania z użyciem tłumika huków pistolet CZ mod. 26 kal. (...) nr (...) produkcji czechosłowackiej,
- szczególnie niebezpieczny samoczynny karabinek automatyczny AK 47 kal. (...)nr (...) -GR produkcji węgierskiej,
- sztucer C. G. kal. (...)nr (...) na magazynku nr 535 produkcji szwedzkiej,
- sztucer M. mod. (...). (...) produkcji USA,
- szczególnie niebezpieczny z uwagi na przystosowanie do strzelania z użyciem tłumika huków karabinek CZ mod. (...)produkcji czechosłowackiej z 1963r.,

- szczególnie niebezpieczny z uwagi na przystosowanie do strzelania z użyciem tłumika huku sztucer M. mod. (...) (...) produkcji USA,
- sztucer N. mod. (...) (...) produkcji chińskiej,
- karabin (...) (...) produkcji czechosłowackiej z 1966r.,
- pistolet (...) (...) produkcji czeskiej,
- pistolet (...) kal. (...) L. nr (...) produkcji USA,
- rewolwer R. S. S. kal. .357 M. nr 151- (...) produkcji USA,
- pistolet T. (...) nr (...) produkcji włoskiej,
- rewolwer W. (...)M. nr (...) produkcji niemieckiej,
- szczególnie niebezpieczny z uwagi na przystosowanie do strzelania z użyciem tłumika huku pistolet W. mod. P 1 kal. 9 mm nr (...) produkcji niemieckiej,
- pistolet M. mod. Licencyjny W. PP (...) mm nr (...) produkcji francuskiej,
- rewolwer U. mod. D. kal.(...) nr (...) produkcji włoskiej,
- pistolet T. mod. PT (...)mm nr (...) produkcji brazylijskiej,

b) amunicję w łącznej ilości 17 284 sztuk, w tym:

- 4 589 sztuk amunicji pośredniej w postaci 3183 sztuk kal. (...) 6 sztuk kal. (...)z pociskami ze smugaczem oraz 1 400 sztuk amunicji szczególnie niebezpiecznej kal. (...)z pociskami z rdzeniem stalowym,
- 642 sztuki amunicji myśliwskiej w postaci 58 sztuk kal.(...)z ładunkiem śrutu o średnicy 2,4 mm, 102 sztuki kal. (...)z ładunkiem śrutowym o średnicy 4,5 mm, 101 sztuk kal. (...)z ładunkiem kulowym typu (...), 250 sztuk kal. (...)z ładunkiem śrutowym o średnicy 3 mm , 80 sztuk kal. (...)z ładunkiem loftek o średnicy 8,45 mm 7 sztuk kal. (...) z ładunkiem kulowym, 35 sztuk kal. (...) z ładunkiem śrutowym, 4 sztuki kal.(...) z ładunkiem kulowym typu (...), 2 sztuk kal. (...)z ładunkiem śrutowym o średnicy 3mm, 3 sztuk kal. (...) z ładunkiem kulowym typu (...),
- 6 035 sztuk amunicji sztucerowej w postaci 36 sztuk kal. (...), 20 sztuk kal. (...) z pociskami typu H., 873 sztuk kal. (...) z pociskami typu (...), 15 sztuk kal. (...) z pociskami półpłaszczowymi, 12 sztuk kal. (...) z pociskami typu (...), 2 010 sztuk kal.(...) z pociskami typu (...), 130 sztuk kal. (...) sztuk kal. (...), 1 081 sztuk kal. (...) z pociskami typu (...), 60 sztuk kal. (...)z pociskami półpłaszczowymi, 129 sztuk kal. (...) z pociskami (...), 331 sztuk kal. (...)z pociskami półpłaszczowymi,
- 1 658 sztuk amunicji karabinowej w postaci 725 sztuk kal. (...), 13 sztuk kal.(...) z pociskami ciężkimi, 440 sztuk kal. (...) z pociskiem lek.k.im, 440 sztuk amunicji szczególnie niebezpiecznej kal. (...) z pociskami z rdzeniem stalowym, 40 sztuk kal. (...)z pociskami półpłaszczowymi,
- 2 868 sztuk amunicji pistoletowej w postaci 84 sztuk kal. (...), 470 sztuk kal. (...) z pociskami (...), 400 sztuk kal.(...) 395 sztuk kal. 6,35 mm Browning, 354 sztuk kal. .45 (...) z pociskami (...), 15 sztuk - kal. .45 (...), 245 sztuk kal. .45 (...) z pociskami H., 100 sztuk kal. 9 mm L. z pociskami H., 50 sztuk kal. 9 mm L. z pociskami (...), 300 sztuk kal. 9 mm L. z pociskami H. H., 284 sztuk kal. 9 mm L. z pociskami typu (...) subsonic, 121 sztuk kal. 9 mm L., 50 sztuk kal. 9 mm L. z pociskami (...),

- 1 492 sztuk amunicji rewolwerowej w postaci 386 sztuk kal. .357 M. typu (...), 275 sztuk kal. (...) z pociskami półpłaszczowymi, 49 sztuk kal. (...) z pociskami ołowianymi, 50 sztuk kal. (...) , 40 sztuk kal. (...) z pociskami ołowianymi, 399 sztuk kal. (...) z pociskami (...), 274 sztuk kal. (...) z pociskami ołowianymi, 16 sztuk kal. (...), 3 sztuk kal. (...) z pociskami (...),

5) w okresie od maja 2016r. do dnia 7 czerwca 2016r. bez wymaganego zezwolenia posiadał broń palną w postaci samodzielowo wytworzonego karabinka kal. ok. 5,6 mm,

tj. o czyn z art. 128 § 2 k.k. w zb. z art. 171 § 1 k.k. w zb. z art. 263 § 2 k.k.,

2. nieustalonego dnia w lipcu 2015r. w M., bez wymaganego zezwolenia handlował amunicją do broni palnej (...) mm w ilości 243 sztuk w ten sposób, że sprzedał ją A. Ć. za kwotę 300 zł,

tj. o czyn z art. 263 § 1 k.k.,

3. nieustalonego dnia w okresie pomiędzy 17 maja 2016r. a 28 maja 2016 r. w T. w zamiarze aby inna ustalona osoba dokonała czynu zabronionego polegającego na doprowadzeniu (...) SA z siedzibą w S. ul. (...) w celu osiągnięcia korzyści majątkowej do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 4 982, 26 zł stanowiącej wypłatę odszkodowania z tytułu szkody majątkowej nr (...) z dnia 29 lutego 2016r. związanej z zapaleniem się sadzy w przewodzie kominowym w budynku mieszkalnym położonym w T. ul. (...) za pomocą wprowadzenia w błąd o regularnym czyszczeniu tego przewodu, ułatwił tej osobie popełnienie tego czynu w ten sposób, że w celu osiągnięcia korzyści majątkowej w kwocie 1000 zł jako kominiarz i w związku z tym osoba uprawniona do wystawienia dokumentu, wystawił poświadczające nieprawdę co do okoliczności mającej znaczenie prawne, a mianowicie regularne czyszczenie przewodu kominowego dwa protokoły kominiarskie z okresowego przeglądu stanu technicznego przewodów kominowych, a mianowicie datowany na dzień 15 kwietnia 2014r. poświadczający dokonanie czyszczenia za I kwartał 2014 r. i datowany na dzień 20 kwietnia 2015r. poświadczający dokonanie czyszczenia za I kwartał 2015r. oraz datowaną na dzień 16 października 2015r. informację kominiarską z dokonanego czyszczenia przewodów kominowych poświadczającą dokonanie czyszczenia za IV kwartał 2015r., które to dokumenty były niezbędne do przyjęcia przez wymienionego ubezpieczyciela odpowiedzialności za zaistniałą szkodę i w takim celu zostały mu przekazane w dniu 14 lipca 2016r.,

tj. o czyn z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 271 § 1 i 3 k.k.,

4. w dniu 7 czerwca 2016r. w M., mając zezwolenie na posiadanie broni palnej i amunicji, udostępnił osobom nieuprawnionym broń w postaci sztucera marki M. o numerze (...) i numerze lufy (...) oraz amunicję w ilości nie mniejszej niż 122 sztuki, w ten sposób, że pozostawił te przedmioty w miejscu zamieszkania bez żadnego zabezpieczenia, czyniąc je ogólnodostępnymi dla osób w nim przebywających,

tj. o czyn z art. 263 § 3 k.k.;

A. Ć. został oskarżony o to, że:

5. w nieustalonym czasie, co najmniej od 2 lipca 2015 r. i nie później niż do dnia 7 czerwca 2016r., w M. gm. P. i w W., bez wymaganego zezwolenia posiadał amunicję (...)mm w ilości 243 sztuk, którą nabył od W. K. (1),

tj. o czyn z art. 263 § 2 k.k.,

K. G. (1) został oskarżony o to, że:

6. w okresie od nieustalonego dnia w I połowie 2014r. do 27 stycznia 2017r. w G., gm. J., bez wymaganego zezwolenia posiadał 5 jednostek broni palnej różnego rodzaju i kalibru oraz 4 734 sztuki amunicji różnego rodzaju i kalibru, a mianowicie:

1) w okresie od nieustalonego dnia w I połowie 2014r. do 8 czerwca 2016r. posiadał:

a) broń palną bojową, a mianowicie:

- szczególnie niebezpieczny samoczynny i przystosowany do strzelania z użyciem tłumika huk karabinek automatyczny CZ (...) nr (...) produkcji czechosłowackiej z 1960 roku,
- szczególnie niebezpieczny samoczynny i przystosowany do strzelania z użyciem tłumika huk karabinek automatyczny CZ (...)mm nr (...) produkcji czechosłowackiej z 1962 roku,
- szczególnie niebezpieczny samoczynny pistolet maszynowy CZ(...)kal. (...)nr (...) na pokrywie komory zamkowej/ nr (...) na zamku, komorze zamkowej i podstawie, składanej kolby, produkcji czechosłowackiej z 1974 roku,
- pistolet W. mod. PPK kal.(...) nr (...) produkcji niemieckiej,

b) broń palną sportową, a mianowicie szczególnie niebezpieczny z uwagi na przystosowanie do strzelania z użyciem tłumika huk karabinek sportowy S. B. mod. (...) mm nr (...)produkcji czeskiej,

c) amunicję do broni palnej w łącznej ilości 1951 sztuk, a mianowicie :

- 917 naboji pistoletowych(...) (...),
- 38 naboji pistoletowych (...) L.,
- 155 naboji bocznego zapłonu (...)L. R.,
- 125 naboji bocznego zapłonu (...)S.,
- 35 naboji sztucerowych kal. (...) z pociskami półpłaszczowymi,
- 681 naboji pośrednich kal. (...) wz. 43,

2) w okresie co najmniej od 14 maja 2015r. do 27 stycznia 2017r. posiadał amunicję do broni palnej w łącznej ilości 2 783 sztuk, a mianowicie :

- 1 926 naboji bocznego zapłonu kal. (...),
- 606 naboji bocznego zapłonu kal. (...),
- 93 naboji pistoletowe (...),
- 153 naboji bocznego zapłonu kal. (...),
- 1 nabój bocznego zapłonu kal. (...),
- 1 łuskę od naboju bocznego zapłonu kal. (...),
- 2 łuski od naboji bocznego zapłonu kal. (...),
- 1 pocisk kal. (...),

tj. o czyn z art. 263 § 2 k.k.,

7. w dniu 8 czerwca 2016r. w G., gm. J., wbrew przepisom ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii, posiadał środek odurzający w postaci ziela konopi innych niż włókniste o wadze 0,76 grama,

tj. o czyn z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii;

T. B. został oskarżony o to, że:

8. w nieustalonym dniu w maju 2015r., nie później niż w dniu 24 maja 2015r., w J. bez wymaganego zezwolenia handlował bronią palną typu W. PPK o numerze seryjnym (...) oraz amunicją w postaci naboju pistoletowych kal. (...) w ilości 64 sztuk w ten sposób, że pośredniczył innej ustalonej osobie w ich sprzedaży za kwotę 2 000 zł K. G. (1),

tj. o czyn z art. 263 § 1 k.k.,

9. w nieustalonym czasie w połowie 2015r., nie wcześniej niż w dniu 25 maja 2015r., w J. bez wymaganego zezwolenia posiadał amunicję w postaci naboju pistoletowych kal.(...) w ilości 38 sztuk, która następnie nieodpłatnie przekazał K. G. (1),

tj. o czyn z art. 263 § 2 k.k.,

10. w dniu 7 listopada 2016r. w J. bez wymaganego zezwolenia posiadał broń palną w postaci istotnych części takiej broni, a mianowicie:

- 2 wykonane samodzielnie szkielety rewolwerów z lufami o kalibrze około 5,6 mm,
- szkielet o numerze fabrycznym (...), lufę i zamek, będące częściami składowymi pistoletu samopowtarzalnego D. (...) kal. (...)produkcji belgijskiej,
- 2 stalowe rewolwerowe sześciokomorowe bębny naboju wykonane samodzielnie o wymiarach komór naboju umożliwiających załadunek i odpalenie naboju bocznego zapłonu kal. (...),
- oraz amunicję w łącznej ilości 29 sztuk, a mianowicie:
 - 4 naboju bocznego zapłonu kal.(...),
 - 1 rewolwerowy nabój gazowy (...)
 - 1 rewolwerowy nabój gazowy (...)
 - 5 naboju pośrednich kal.(...)
 - 1 nabój sztucerowy kal. (...),
 - 1 nabój pistoletowy kal.(...),
 - 1 nabój pistoletowy kal.(...)
 - 2 naboju karabinowe kal.(...)
 - 1 nabój sztucerowy kal. (...)mm z pociskiem półpłaszczowym,
 - 1 nabój sztucerowy kal. (...) z pociskiem półpłaszczowym,
 - 1 nabój sztucerowy kal. (...) z pociskiem ołowianym,
 - 1 nabój sztucerowy kal. (...) produkcji niemieckiej z samodzielnie (niefabrycznie) osadzonym pociskiem pełnopłaszczowym od naboju pistoletowego kal. (...),
 - 1 nabój sztucerowy kal. (...) z pociskiem półpłaszczowym,

- 1 nabój pośredni kal. (...)
- 1 nabój pistoletowy kal. (...)
- 1 nabój rewolwerowy kal. (...) z pociskiem ołowianym,
- 1 nabój rewolwerowy kal. (...) z pociskiem ołowianym (...)
- 1 nabój rewolwerowy kal. (...) z pociskiem ołowianym ,
- 2 niewypały pistoletowych naboju alarmowych kal. (...). produkcji niemieckiej firmy (...), ze śladami grotu iglicznego na spłonce, z materiałem miotającym w postaci prochu strzelniczego, który stanowi istotną część amunicji, nadto wypełniony chemicznym środkiem obezwładniającym, 1 ćwiczebny nabój karabinowy kal. (...) produkcji niemieckiej z roku 1938 z luźno osadzonym pociskiem drewnianym i pozbawiony prochu ze spłonką inicjującą materiał miotający, która stanowi istotną część amunicji,

tj. o czyn z art. 263 § 2 k.k.;

Wyrokiem z dnia 20 września 2018 roku w sprawie o sygn. akt II K (...) Sąd Okręgowy w Olsztynie:

I. oskarżonego W. K. (1) uznał winnym popełnienia przestępstwa opisanego w punkcie 1 (I aktu oskarżenia), przyjmując jako prawidłową kwalifikację z art. 128 § 2 k.k. w zb. z art. 171 § 1 k.k. w zb. z art. 263 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za to na podstawie tych przepisów skazał go, a na podstawie art. 171 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzył mu karę 4 (czterech) lat pozbawienia wolności,

II. na podstawie art. 44 § 2 k.k. orzekł przepadek na rzecz Skarbu Państwa substancji wymienionych w wyroku w punkcie 1a, b, 2a, b urządzeń służących do inicjowania wybuchu wymienionych w punkcie 1c, 2c, broni palnej wymienionej w punkcie 3a, 4a, amunicji wymienionej w punkcie 3b, 4b, przedmioty wymienione w punkcie 3c, zaś na podstawie art. 44 § 6 k.k. orzekł przepadek na rzecz Skarbu Państwa broni palnej w postaci samodzielnego wytworzonego karabinka kal. ok. 5,6 mm wymienionego w punkcie 5;

III. oskarżonego W. K. (1) uznał winnym popełnienia przestępstwa opisanego w punkcie 2 (II aktu oskarżenia) określonego w art. 263 § 1 k.k. i za to na podstawie tego przepisu skazał go i wymierzył z art. 263 § 1 k.k. karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

IV. na podstawie art. 45 § 1 k.k. orzekł przepadek kwoty 300 (trzystu) złotych jako równowartości korzyści uzyskanej ze sprzedaży A. Ć. amunicji w ilości 243 sztuk do broni palnej kal. (...);

V. oskarżonego W. K. (1) uznał winnym popełnienia przestępstwa opisanego w punkcie 3 (III aktu oskarżenia) określonego w art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 271 § 1 i 3 k.k. i za to na podstawie tych przepisów skazał go, a na podstawie art. 19 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. wymierzył karę 1 (jednego) roku i 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności;

VI. na podstawie art. 45 § 1 k.k. orzekł przepadek kwoty 1.000 (jeden tysiąc) złotych jako równowartości korzyści uzyskanej z popełnienia przestępstwa opisanego w punkcie 3 (III aktu oskarżenia);

VII. oskarżonego W. K. (1) uznał winnym popełnienia przestępstwa opisanego w punkcie 4 (IV aktu oskarżenia) określonego w art. 263 § 3 k.k. i za to na podstawie tego przepisu skazał go i wymierzył z art., 263 § 3 k.k. karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

VIII. na podstawie art., 85 § 1 i 2 k.k. i art. 86 § 1 k.k. w miejsce orzeczonych w punktach I, III, V, VII kar jednostkowych pozbawienia wolności wymierzył oskarżonemu W. K. (1) karę łączną w rozmiarze 4 (czterech) lat i 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności;

IX. na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności zaliczył okres zatrzymania i tymczasowego aresztowania od dnia 07 czerwca 2016 r., godz. 09:25;

X. oskarżonego A. Ć. uznał winnym popełnienia przestępstwa opisanego w punkcie 5 (V aktu oskarżenia) określonego w art. 263 § 2 k.k. i za to na podstawie tego przepisu skazał go i wymierzył z art. 263 § 2 k.k. karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;

XI. na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 1 k.k. wykonanie orzeczonej kary warunkowo zawiesił na okres próby 3 (trzech) lat;

XII. na podstawie art. 73 § 1 k.k. i art. 72 § 1 pkt 1 k.k. w okresie próby oddał A. Ć. pod dozór kuratora sądowego oraz zobowiązał go do informowania kuratora o przebiegu okresu próby;

XIII. oskarżonego K. G. (1) uznał winnym popełnienia przestępstwa opisanego w punkcie 6 (VI aktu oskarżenia) określonego w art. 263 § 2 k.k. i na podstawie tego przepisu skazał go i wymierzył z art. 263 § 2 k.k. karę 1 (jednego) roku i 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności;

XIV. na podstawie art. 44 § 6 k.k. orzekł przepadek na rzecz Skarbu Państwa broni palnej oraz 4.734 sztuk amunicji różnego rodzaju i kalibru oraz łusek od nabojów opisanych w punktach 6.1.a,b,c, i 6.2;

XV. oskarżonego K. G. (1) uznał winnym popełnienia przestępstwa opisanego w punkcie 7 (VII aktu oskarżenia) określonego w art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (tj. Dz.U. z 2018 r. poz. 1030) i na podstawie tego przepisu skazał go i wymierzył z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (tj. Dz.U. z 2018 r. poz. 1030) karę 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności;

XVI. na podstawie art. 85 § 1 i 2 k.k. i art. 86 § 1 k.k. w miejsce orzeczonych w punktach XIII i XV kar jednostkowych pozbawienia wolności wymierzył K. G. (1) karę łączną w rozmiarze 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

XVII. na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności zaliczył okres zatrzymania od 07 czerwca 2016 r., godz. 10:30 do 08 czerwca 2016 r. godz. 18:55;

XVIII. oskarżonego T. B. uznał winnym popełnienia przestępstwa opisanego w punkcie 8 (VIII aktu oskarżenia) określonego w art. 263 § 1 k.k. i na podstawie tego przepisu skazał go i wymierzył z art. 263 § 1 k.k. karę 1 (jednego) roku i 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności;

XIX. oskarżonego T. B. uznał winnym popełnienia przestępstwa opisanego w punkcie 9 (XI aktu oskarżenia) określonego w art. 263 § 2 k.k. i na podstawie tego przepisu skazał go i wymierzył z art. 263 § 2 k.k. karę 7 (siedmiu) miesięcy pozbawienia wolności;

XX. oskarżonego T. B. uznał winnym popełnienia przestępstwa opisanego w punkcie 10 (X aktu oskarżenia) określonego w art. 263 § 2 k.k. i na podstawie tego przepisu skazał go i wymierzył z art. 263 § 2 k.k. karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;

XXI. na podstawie art. 85 § 1 i 2 k.k. i art. 86 § 1 k.k. w miejsce orzeczonych w punktach XVIII, XIX, XX kar jednostkowych pozbawienia wolności wymierzył T. B. karę łączną w rozmiarze 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności;

XXII. na podstawie art. 44 § 6 k.k. orzekł przepadek na rzecz Skarbu Państwa amunicji oraz istotnych części broni opisanych w punkcie 10;

XXIII. na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności zaliczył okres zatrzymania od 07 listopada 2016 r., godz. 09:15 do 09 listopada 2016 r. godz. 11:42;

XXIV. na podstawie art. 230 § 2 k.p.k. dowód rzeczowy z pozycji 22 z k. 10853, tj. komputer stacjonarny w obudowie koloru czarnego z logo o treści (...), zwrócił oskarżonemu W. K. (1), zaś materiały nadesłane przez (...) Delegatura w B. i przyjęte jako dowody rzeczowe zapisane pod numerem (...) Księgi przechowywanych przedmiotów Sądu Okręgowego w Olsztynie jako integralną część materiału dowodowego dołączył do akt sprawy;

XXV. na podstawie art. 230 § 1 k.p.k. dowody rzeczowe w sprawie w postaci płyt: (...) i (...) stanowiące załącznik do protokołu przeszukania przy ul. (...) w E. (k. 728 – 734) oraz VI chust ze swastykami 3 koloru białego i 3 koloru czarnego przekazał Prokuraturze Krajowej (...) Oddział (...) Spraw Przesiępczości Zorganizowanej i Korupcji w B.;

XXVI. na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy Prawo o adwokaturze z dnia 26 maja 1982 r. (tj. Dz.U. z 2018 r. poz. 1184) w zw. z § 4 ust. 1, 2 pkt 1 i 4, ust. 3, § 17 ust. 2 pkt 5 i § 20 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwosci w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu z dnia 3 października 2016 r. (Dz.U. z 2016 r. poz. 1714) zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. P. kwotę 2.700,00 (dwa tysiące siedemset) złotych powiększoną o podatek VAT w kwocie 621,00 (sześćset dwadzieścia jeden) złotych tytułem wynagrodzenia za obronę wykonywaną z urzędu wobec oskarżonego W. K. (1) w postępowaniu sądowym;

XXVII. na podstawie art. 1 oraz art. 2 ust. 1 pkt 3, 4, 6 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (tj. Dz.U. Nr 49, poz. 223) zasądził od oskarżonych W. K. (1) kwotę 600,00 (sześćset) złotych, A. Ć. kwotę 180,00 (sto osiemdziesiąt) złotych, K. G. (2) kwotę 300,00 (trzysta) złotych, T. B. kwotę 300,00 (trzysta) złotych tytułem opłaty na rzecz Skarbu Państwa;

XXVIII. na podstawie art. 627 k.p.k., art. 633 k.p.k. obciążył oskarżonych W. K. (1), A. Ć., K. G. (1) i T. B. kosztami postępowania w częściach im przypadającym.

Apelacje od powyższego wyroku wnieśli obrońcy oskarżonych W. K. (1) i K. G. (1), którzy zaskarżyli go w całości, a także prokurator, który zaskarżył go na niekorzyść wszystkich oskarżonych w zakresie wymiaru kary i rozstrzygnięcia o dowodach rzeczowych.

Obrońca W. K. (1) zarzucił zaskarżonemu wyrokowi:

1. obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia:

a) art. 6 k.p.k. w zw. z art. 167 k.p.k. poprzez naruszenie prawa do obrony oskarżonego i oddalenie wszystkich wniosków dowodowych obrony złożonych w czasie postępowania procesowego.

b) art. 170 § 1 pkt 5 k.p.k. poprzez oddalenie wniosku dowodowego o przesłuchanie funkcjonariuszy (...) biorących udział w eksperymencie procesowym, którego sposób oraz przebieg budził bardzo poważne wątpliwości, a we wniosku dowodowym wskazano okoliczność na jaką świadkowie mają zostać przesłuchani.

c) art. 201 k.p.k. poprzez oddalenie wniosku dowodowego obrońcy o dopuszczenie dowodu z opinii innego, niezależnego biegłego z zakresu badań materiałów chemicznych i wybuchowych, w sytuacji, gdy opinie funkcjonariusza (...) K. M. budzą poważne wątpliwości, są niepełne i niejasne, wewnętrznie sprzeczne, zawierają merytoryczne błędy oraz wielokrotnie opierają się na przypuszczeniach.

d) art. 170 § 1 pkt 5 k.p.k. poprzez oddalenie wniosku dowodowego o wykonanie eksperymentu procesowego, na okoliczność czy przedmiot określony jako „tłumik huk” posiada swoje właściwości tj. wytłumia strzały, co nie zostało dotychczas potwierdzone.

e) art. 410 k.p.k. w zw. art. 391 § 1 k.p.k. w zw. z art. 392 § 1 k.p.k. poprzez poczynienie ustaleń faktycznych na podstawie zeznań świadka P. S., które zostały odczytane przez Sąd, w sytuacji, gdy świadek, jak wynika z dokumentów znajdujących się w aktach sprawy, jest chory psychicznie i nie składał zeznań w obecności lekarza psychiatry, co w

sposób oczywisty podważa możliwość dopuszczenia dowodu z jego zeznań, zaś obrona sprzeciwiła się odczytaniu protokołu na rozprawie.

f) art. 7 k.p.k. poprzez dokonanie błędnej, sprzecznej z zasadami logiki, wiedzy i doświadczenia życiowego oceny dowodów, skutkującej uznaniem, że W. K. sprzedał A. Ć. 243 szt. amunicji kaliber (...), podczas gdy całokształt zebranych dowodów nie dał podstaw do przypisania oskarżonemu winy w zakresie przypisanego mu czynu.

2. błąd w ustaleniach faktycznych mający wpływ na treść orzeczenia tj.:

a) ustalenie, że oskarżony w zamiarze bezpośrednim czynił przygotowania do podjęcia działalności zmierzającej bezpośrednio do usunięcia przemocą konstytucyjnych organów RP, podczas brak jest obiektywnych dowodów dających podstawę do takiego twierdzenia, zaś zebrane i ujawnione w toku sprawy okoliczności świadczą o czymś odmiennym od tego co ustalił Sąd I instancji.

b) przyjęcie, że oskarżony w okresie od co najmniej 22 września 2014 r. do dnia 26 stycznia 2017 r. czynił przygotowania do podjęcia działalności zmierzającej bezpośrednio do usunięcia przemocą konstytucyjnych organów RP, podczas gdy oskarżony został zatrzymany w dniu 7 czerwca 2016 r. zatem przebywając w areszcie nie mógł czynić przygotowań do popełnienia przestępstwa.

c) uznanie, że oskarżony posiadał w miejscu zamieszkania sprawne substancje wybuchowe, podczas gdy patrol minersko- saperski wraz z psami przeszkolonymi do wyszukiwania materiałów wybuchowych, który dokonywał rozpoznania terenu przed wejściem funkcjonariuszy (...) na teren posesji, nie odnalazł takich materiałów.

d) uznanie, że eksperyment procesowy, który rozpoczęto na poligonie w B. o godz. 18:50 w dniu 7 czerwca 2016 r. i zakończono o godz. 19:20 został prawidłowo przeprowadzony i wykazał sprawność materiałów zabezpieczonych u oskarżonego podczas, gdy materiały rzekomo zneutralizowane na poligonie odnaleziono na posesji oskarżonego po godz. 22:30, co wynika z protokołu przeszukania pomieszczenia gospodarczego (B), zatem w kilka godzin po przeprowadzeniu eksperymentu, wobec czego eksperyment procesowy nie mógł mieć miejsca, co dodatkowo potwierdza niespójność zeznań biegłego (...) K. M., brak wykonania wiarygodnej dokumentacji lub nagrania eksperymentu potwierdzającego sprawność substancji zabezpieczonych na posesji oskarżonego.

e) uznanie, że oskarżony bez wymaganego zezwolenia posiadał i gromadził substancje oznaczone w zarzucie 1 w pkt la – c podczas gdy, nabył te przedmioty w pełni legalnie, są one powszechnie dostępne (z wyłączeniem tzw. „miedziankitu” i „mieszaniny pirotechnicznej”, których sprawność nie została wiarygodnie potwierdzona), substancje te mają wiele zastosowań, były używane w gospodarstwie domowym czego nie wykluczył Sąd, zaś na ich posiadanie i gromadzenie w dniu 7 czerwca 2016 r. nie było wymagane żadne pozwolenie.

f) stwierdzenie, że oskarżony spowodował zagrożenie dla życia lub zdrowia wielu osób albo mienia w wielkich rozmiarach podczas, gdy zdaniem biegłego K. M. takie zagrożenie wystąpiłoby oczywiście teoretycznie, gdyby doszło do zdarzenia losowego np. pożaru, albo nagromadzenia się gazów, które mogły doprowadzić do wybuchu, bez określenia jak to mogło się wydarzyć w przewiewnej wiacie garażowej.

g) ustalenie, że oskarżony zgromadził hurtowe ilości broni i amunicji, podczas gdy z zeznań świadków zajmujących się strzelectwem wynika, że ilość broni i amunicji, którą posiadał oskarżony w żadnym wypadku nie była hurtowa, a także posiadanie jej było prawnie dozwolone i nie ma ograniczeń w tym zakresie.

h) pominięcie, że broń określona jako szczególnie niebezpieczna jest bronią, która jest fabrycznie przystosowana do użycia tłumika huków lub kompensatora odrzutu i innych akcesoriów do broni, można kupić ją powszechnie w sklepach z bronią po okazaniu promesy i bez szczególnego pozwolenia, jednocześnie dokonanie nagwintowania lufy nie zmienia rodzaju, przeznaczenia i kalibru broni.

i) pominięcie, iż czyn oskarżonego opisany w pkt 3 z uwagi na sposób, kwotę i okoliczności jego popełnienia stanowił wypadek mniejszej wagi w rozumieniu art. 271 § 2 kk, zaś motywacja oskarżonego nie była ukierunkowana

na osiągnięcie korzyści majątkowej, gdyż oskarżony pobrał wynagrodzenie za zbadanie komina kamerą, a nie za poświadczenie nieprawdy.

3. rażąco niewspółmierność kary wyrażająca się w wymierzeniu oskarżonemu za przypisane mu przestępstwa nazbyt surowych kar jednostkowych z pominięciem okoliczności łagodzących tj. dotychczasowej niekaralności, postawy oskarżonego, jego wieku oraz stanu zdrowia i tak:

a) przejawiającą się w wymierzeniu oskarżonemu kary 4 lat pozbawienia wolności za czyn opisany w pkt 1, albowiem Sąd uprzywilejował dyrektywę prewencji ogólnej chcąc wymierzyć karę surową w odczuciu społecznym, a nie uwzględnił przesłanki prewencji indywidualnej, którą winien zastosować wobec oskarżonego.

b) przejawiającą się w wymierzeniu oskarżonemu kary 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności za czyn opisany w pkt 2, podczas gdy czyn ten miał charakter jednostkowy, cena i ilość amunicji była niewielka, podobnie jak rodzaj i rozmiar ujemnych następstwa przestępstwa.

c) przejawiającą się w wymierzeniu oskarżonemu kary 1 roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności, w sytuacji gdy, czyn ten miał incydentalny charakter, przy czym w stosunku do innej ustalonej osoby, która posłużyła się dokumentami wystawionymi przez oskarżonego, warunkowo umorzono postępowanie, zaś kwota 1000 zł, którą miał otrzymać oskarżony jest niewielka.

d) przejawiającą się w wymierzeniu oskarżonemu kary 6 miesięcy pozbawienia wolności podczas gdy broń i amunicja znajdowała się w pokoju oskarżonego, będąc niedostępnego dla innych domowników, zaś oskarżony nie miał zamiaru udostępnienia broni innym osobom.

Wskazując na powyższe obrońca wniósł o:

1. uniewinnienie oskarżonego od czynów opisanych w pkt 1, 2 oraz zmianę kwalifikacji czynu z pkt 3 poprzez przyjęcie wypadku mniejszej wagi.
2. ewentualnie zmianę pkt VIII zaskarżonego wyroku poprzez obniżenie kar jednostkowych pozbawienia wolności i wymierzenie oskarżonemu łagodniejszej kary łącznej.
3. uchylene wyroku do ponownego rozpoznania co do czynu z pkt 1, w przypadku jeśli Sąd uzna, że konieczne przeprowadzenie na nowo przewodu w całości.

Obrońca oskarżonego K. G. (1) zarzucił zaskarżonemu wyrokowi:

1. Obrazę prawa materialnego tj. art 62 ust 1 i 3 Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, w pkt. XV zaskarżonego wyroku, poprzez nietrafne przyjęcie, iż czyn oskarżonego wyczerpał znamiona typu podstawowego oznaczonego powyżej przestępstwa w sytuacji, gdy z ugruntowanego orzecznictwa bezspornie wynika, iż czyn opisany w pkt 7 aktu oskarżenia stanowi wypadek mniejszej wagi i winien być zakwalifikowany jako działanie w ramach ust. 3 wskazanego powyżej przepisu.

2. Rażąco niewspółmierność – surowość orzeczonych w pkt XIII i XV kar jednostkowych i w konsekwencji orzeczenie w pkt XVI bezwzględnej kary łącznej w wymiarze jednego roku i sześciu miesięcy pozbawienia wolności, w sytuacji, gdy w świetle popełnienia zarzucanych mu czynów i postawy oskarżonego, w tym przede wszystkim przyznania się w całości do winy, szczerzej skruchy i ujawnienia z własnej inicjatywy organom ścigania znacznej ilości posiadanej bez zezwolenia amunicji, a także sytuacji rodzinnej i osobistej K. G. (1), przemawia za orzeczeniem łagodniejszej kary pozbawienia wolności, która spełni swoje cele, zarówno w zakresie prewencji indywidualnej, jak i generalnej.

Wskazując na powyższe obrońca wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku:

1. pkt XIII polegającą na złagodzeniu kary za czyn z art 263 § 2 k.k. poprzez wymierzenie kary jednego roku pozbawienia wolności,
2. pkt XV poprzez przyjęcie, iż czyn oskarżonego wyczerpał znamiona przestępstwa spenalizowanego w art. 62 ust 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii i uznanie, iż jest to wypadek mniejszej wagi i wymierzenie oskarżonemu za ten czyn kary grzywny samoistnej w wymiarze 30 stawek po 10 zł każda,
3. pkt XVI polegającą na złagodzeniu kary łącznej i orzeczeniu jej w wymiarze jednego roku pozbawienia wolności.

Prokurator zarzucił zaskarżonemu wyrokowi:

- 1) rażąco niewspółmierność kary pozbawienia wolności orzeczonej wobec W. K. (1) w wymiarze 4 lat za czyn z art. 128 § 2 k.k. w zb. z art. 171 § 1 k.k. w zb. z art. 263 § 2 k.k. opisany w punkcie I aktu oskarżenia, wynikającą z niedostatecznego uwzględnienia bardzo wysokiego stopnia winy i bardzo wysokiego stopnia społecznej szkodliwości tego czynu, godzącego w dobro Rzeczypospolitej Polskiej i jej konstytucyjne organy, a także bezpieczeństwo powszechne i porządek publiczny, nadto niedostatecznego uwzględnienia nagromadzenia okoliczności obciążających oskarżonego, co przemawiało za orzeczeniem tej kary w wyższym wymiarze, a mianowicie w wymiarze 6 lat,
- 2) rażąco niewspółmierność kary łącznej pozbawienia wolności orzeczonej wobec W. K. (1) w wymiarze 4 lat i 8 miesięcy, wynikającą z nieuwzględnienia określonych w art. 85a k.k. celów zapobiegawczych i wychowawczych, które ta kara ma osiągnąć w stosunku do skazanego, a także potrzeb w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa, w sytuacji gdy podlegające łączeniu kary jednostkowe wymierzone zostały za popełnienie czynów o bardzo wysokim stopniu społecznej szkodliwości, godzących w dobro Rzeczypospolitej Polskiej i jej konstytucyjnych organów, a także bezpieczeństwo powszechne i porządek publiczny, a które to okoliczności przemawiały za orzeczeniem tej kary w wyższym wymiarze, a mianowicie w wymiarze 8 lat, nadto niewspółmierność kary łącznej wynikającą z nieuwzględnienia jako dodatkowych przesłanek do jej wymiaru bardzo wysokiego stopnia winy i społecznej szkodliwości czynów, za które został skazany oskarżony, a także niewspółmierność wynikającą z zastosowania przy jej wymierzeniu zasady prawie całkowitej absorpcji, podczas gdy waga czynów objętych tą karą, ich liczba oraz brak ścisłego związku przedmiotowego, przemawiały za zastosowaniem zasady częściowej kumulacji,
- 3) rażąco niewspółmierność kary polegającą na zaniechaniu wymierzenia na podstawie art. 33 § 2 k.k. kary grzywny w wymiarze 60 stawek dziennych po 50 zł obok kary pozbawienia wolności orzeczonej wobec W. K. (1) za czyn z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 271 § 1 i 3 k.k. opisany w punkcie III aktu oskarżenia mimo, że oskarżony dopuścił się go w celu osiągnięcia korzyści majątkowej i korzyść taką – w wysokości 1 000 zł – osiągnął,
- 4) niesłuszne niezastosowanie środka karnego wskazanego w art. 39 pkt 2 k.k. w postaci zakazu wykonywania zawodu kominiarza na okres 2 lat w związku popełnieniem przez W. K. (1) czynu z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 271 § 1 i 3 k.k. opisanego w punkcie III aktu oskarżenia polegającego na nadużyciu tego zawodu poprzez wystawienie poświadczających nieprawdę co do okoliczności mającej znaczenie prawne, a mianowicie regularne czyszczenie przewodu kominowego, dokumentów w postaci dwóch protokołów kominiarskich z okresowego przeglądu stanu technicznego przewodów kominowych i informacji kominiarskiej przeglądu stanu technicznego przewodów kominowych, co nastąpiło w celu uzyskania korzyści majątkowej zarówno przez oskarżonego, jak i osobę, na rzecz której zostały one wystawione oraz w celu wykorzystania dokumentów przy dokonaniu innego przestępstwa – oszustwa ubezpieczeniowego,
- 5) niesłuszne niezastosowanie środka karnego wskazanego w art. 39 pkt 8 k.k. w postaci podania wyroku skazującego W. K. (1) do publicznej wiadomości, mimo, że było to celowe ze względu na społeczne oddziaływanie skazania, zwłaszcza, że dotyczyło ono czynów o wysokim stopniu społecznej szkodliwości, godzących w dobro Rzeczypospolitej Polskiej i jej konstytucyjnych organów, a także bezpieczeństwo powszechne i porządek publiczny,
- 6) rażąco niewspółmierność kary pozbawienia wolności orzeczonej wobec A. Ć. w wymiarze 1 roku z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 3 lat za czyn z art. 263 § 2 k.k. opisany w punkcie V aktu oskarżenia, wynikającą

z niedostatecznego uwzględnienia wysokiego stopnia winy i wysokiego stopnia społecznej szkodliwości czynu, który godził w porządek publiczny, nadto z niedostatecznego uwzględnienia nagromadzenia okoliczności obciążających oskarżonego oraz błędnego uznania, że zaistniały wskazane w art. 69 § 1 k.k. przesłanki do zastosowania instytucji probacyjnej określonej w tym przepisie, podczas gdy wobec oskarżonego winna być orzeczona kara bez dobrodziejstwa warunkowego jej zawieszenia oraz w wyższym wymiarze, a mianowicie w wymiarze 1 roku i 6 miesięcy,

7) rażąco niewspółmierność kary pozbawienia wolności orzeczonej wobec K. G. (1) w wymiarze 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności za czyn z art. 263 § 2 k.k. opisany w punkcie VI aktu oskarżenia, wynikającą z niedostatecznego uwzględnienia wysokiego stopnia winy i wysokiego stopnia społecznej szkodliwości czynu, nadto z niedostatecznego uwzględnienia nagromadzenia okoliczności obciążających oskarżonego, w szczególności długiego, bo trzyletniego, czasu utrzymania bezprawnego stanu posiadania broni palnej i amunicji, nadto w znaczących ilościach oraz uprzedniej karalności, co przemawiało za orzeczeniem tej kary w wyższym wymiarze, a mianowicie w wymiarze 2 lat i 6 miesięcy,

8) rażąco niewspółmierność kary łącznej pozbawienia wolności orzeczonej wobec K. G. (1) w wymiarze 1 roku i 6 miesięcy, wynikającą z nieuwzględnienia określonych w art. 85a k.k. celów zapobiegawczych i wychowawczych, które ta kara ma osiągnąć w stosunku do skazanego, a także potrzeb w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa, w sytuacji gdy jedna z podlegających łączeniu kar jednostkowych wymierzona została za popełnienie czynu z art. 263 § 2 k.k. o wysokim stopniu społecznej szkodliwości, godzącego w porządek publiczny, a które to okoliczności przemawiały za orzeczeniem tej kary w wyższym wymiarze, a mianowicie w wymiarze 2 lat i 6 miesięcy,

9) rażąco niewspółmierność kary pozbawienia wolności orzeczonej wobec T. B. w wymiarze 1 roku i 3 miesięcy za czyn z art. 263 § 1 k.k. opisany w punkcie VIII aktu oskarżenia, wynikającą z niedostatecznego uwzględnienia wysokiego stopnia winy i wysokiego stopnia społecznej szkodliwości jego czynu, nadto z niedostatecznego uwzględnienia nagromadzenia okoliczności obciążających, w szczególności uprzedniej karalności za przestępstwo podobne, co przemawiało za orzeczeniem tej kary w wyższym wymiarze, a mianowicie w wymiarze 1 roku i 6 miesięcy,

10) rażąco niewspółmierność kary łącznej pozbawienia wolności orzeczonej wobec T. B. w wymiarze 2 lat wynikającą z nieuwzględnienia określonych w art. 85a k.k. celów zapobiegawczych i wychowawczych, które ta kara ma osiągnąć w stosunku do skazanego, a także potrzeb w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa, w sytuacji gdy podlegające łączeniu kary jednostkowe wymierzone zostały za popełnienie czynów o wysokim stopniu społecznej szkodliwości, godzących w porządek publiczny, a które to okoliczności przemawiały za orzeczeniem tej kary w wyższym wymiarze, a mianowicie w wymiarze 3 lat,

11) obrazę przepisów postępowania, a mianowicie art. 230 § 1 k.p.k., która miała wpływ na treść orzeczenia, polegającą na błędnym przyjęciu go jako podstawy rozstrzygnięcia o przekazaniu (...) Wydziałowi Zamiejscowemu Departamentu do Spraw Przestępczości Zorganizowanej i Korupcji Prokuratury Krajowej w B. przedmiotów w postaci płyt (...) i (...) stanowiących załącznik do protokołu przeszukania przy ul. (...) w E. z dnia 07.06.2016r. oraz 6 chust ze swastykami – 3 koloru białego i 3 koloru czarnego – ujawnionych podczas przeszukania w dniu 07.06.2016r. przyczepy kempingowej znajdującej się na nieruchomości oznaczonej numerem geodezyjnym (...) położonej w miejscowości S. – P. G. gm. I., podczas gdy wymieniony przepis stanowi podstawę zwrotu osobie uprawnionej rzeczy w sytuacji gdy zatrzymanie lub przeszukanie nastąpiło bez uprzedniego polecenia sądu lub prokuratora, a w ciągu 7 dnia od dnia czynności nie nastąpiło jej zatwierdzenie, co w niniejszej sprawie nie miało miejsca, nadto obrazę wymienionego przepisu polegającą na przekazaniu przedmiotów oskarżycielowi publicznemu, w sytuacji gdy wymienione płyty stanowiły jedynie nośniki, na które skopiowano, celem przeprowadzenia dalszych badań, dane z kart SIM i telefonów zabezpieczonych podczas czynności przeszukania przeprowadzonego w dniu 07.06.2016r. w E. i zgodnie z zapisem protokołu tej czynności były załącznikiem do niego, zaś chusty, zgodnie z wyjaśnieniami A. Ć., stanowiły własność D. N. i jako zbędne dla przedmiotowego postępowania karnego winny mu być zwrócone na podstawie art. 230 § 2 k.p.k.

Wskazując na powyższe prokurator wniósł o:

1) orzeczenie wobec W. K. (1):

- za czyn opisany w punkcie I aktu oskarżenia kary 6 lat pozbawienia wolności oraz kary łącznej 8 lat pozbawienia wolności,
 - za czyn opisany w punkcie III aktu oskarżenia kary grzywny w wymiarze 60 stawek dziennych po 50 zł oraz środka karnego w postaci zakazu wykonywania zawodu kominiarza na okres 2 lat,
 - środka karnego w postaci podania wyroku skazującego do publicznej wiadomości,
- 2) orzeczenie wobec A. Ć. za czyn opisany w punkcie V aktu oskarżenia kary 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności,
- 3) orzeczenie wobec K. G. (1) za czyn opisany w punkcie VI aktu oskarżenia kary 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz kary łącznej 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności,
- 4) orzeczenie wobec T. B. za czyn z punktu VIII aktu oskarżenia kary 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz kary łącznej 3 lat pozbawienia wolności,
- 5) uchylenie rozstrzygnięcia w przedmiocie przekazania (...) Wydziałowi Zamiejscowemu Departamentu do Spraw Przeszeczności Zorganizowanej i Korupcji Prokuratury Krajowej w B. przedmiotów w postaci płyt (...) i (...) oraz 6 chust oraz orzeczenie na podstawie art. 230 § 2 k.p.k. o zwrocie chust D. N..

Sąd Apelacyjny zważył co następuje:

Kierując się treścią art. 457 § 2 k.p.k. w zw. z art. 423 § 1a k.p.k. uzasadnienie wyroku ograniczono do części dotyczącej oskarżonego W. K. (1) oraz oskarżonego T. B., przy czym w tym drugim wypadku wobec zaskarżenia wyroku wyłącznie przez prokuratora jedynie w odniesieniu do zarzutów sformułowanych w apelacji oskarżyciela.

Apelacje są niezasadne i na uwzględnienie nie zasługują.

Odnośnie apelacji obrońcy oskarżonego W. K. (1) to uznając jednocześnie, że wyznaczającym ciężar gatunkowy sprawy jest kwestia odpowiedzialności oskarżonego za przestępstwo określone w art. 128 § 2 k.k. w zb. z art. 263 § 2 k.k. i art. 171 § 1 k.k., zagadnieniem pierwszoplanowym należało uczynić odpowiedź czy tak jak zarzuca skarżący Sąd I instancji dopuścił się błędu w ustaleniach faktycznych, wynikającego z nieprawidłowej, sprzecznej z zasadami kodeksowymi oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego, którego skutkiem było niezasadne uznanie winy co do czynu przypisanego w pkt 1 wyroku.

Przypominając, że zachowanie sprawcy przestępstwa z art. 128 § 2 k.k. polega na czynieniu przygotowań do podjęcia działań zmierzających bezpośrednio do usunięcia przemocą konstytucyjnego organu Rzeczypospolitej Polskiej, przy czym „usunięcie przemocą” oznacza wyeliminowanie z wykorzystaniem przemocy fizycznej (zbrojnej) lub psychicznej (groźba użycia sił zbrojnych) wobec osób lub rzeczy z takim natężeniem, które będzie umożliwiało osiągnięcie zamierzonego celu, a punktem wyjścia skargi obrońca uczynił próbę zakwestionowania faktu gromadzenia przez oskarżonego środków w postaci substancji wybuchowych lub takich, które mogą być użyte do ich wyrobu a mogły spowodować niebezpieczeństwo dla życia lub zdrowia wielu osób lub mienia w wielkich rozmiarach czym miał wyczerpać w ramach kumulatywnej kwalifikacji dyspozycję art. 171 § 1 k.k., tę kwestię należało poddać analizie na samym wstępie.

Pomimo totalnej krytyki ustaleń poczynionych przez sąd, analiza sprawy – w aspekcie sformułowanych w tej części zarzutów nie potwierdziła zasadności obrazy przepisów postępowania w zakresie sposobu gromadzenia i przeprowadzenia przez sąd I instancji dowodów tj. art. 6 k.p.k. w zw. z art. 167 k.p.k. oraz art. 170 § 1 pkt 5 k.p.k.

Przy czym w obliczu argumentów przytoczonych na poparcie zarzutu z pkt 1a o charakterze ogólnym, iż postępowanie w sprawie było prowadzone w sposób niebywale szybki i prawo do obrony oskarżonego zostało naruszone gdyż oddalono wszystkie wnioski dowodowe, należy wskazać, że sprawne prowadzenie postępowania to ustawowa dyrektywa postępowania karnego znajdująca umocowanie w art. 2 § 1 pkt 4 k.p.k., w którym ustawodawca zakreśla

potrzebę rozstrzygnięcia sprawy w rozsądnym terminie. Sprawa niniejsza rozpoznana na 11 terminach w okresie od maja do września 2018 r. wymóg ten spełnia i wyklucza tezę o nadmiernym pośpiechu wykluczającym możliwość przygotowania się do rozprawy i prowadzenia racjonalnej obrony. Trudno też doszukiwać się naruszenia prawa oskarżonego do obrony w oddaleniu wszystkich wniosków dowodowych gdyż trafność decyzji sądu oceniana jest nie w perspektywie ilości ale zasadności podejmowanych w tym względzie decyzji.

Zgadając się, że kluczowe znaczenie w kwestii właściwości przechowywanych przez oskarżonego materiałów, urządzeń i substancji z punktu widzenia przedmiotu przestępstwa z art. 171 § 1 k.k. miały opinie biegłego z zakresu badań fizykochemicznych K. M. (2) z Biura (...) w W., to nie można podzielić stanowiska o istnieniu wątpliwości co do wiedzy i bezstronności biegłego opartych na przekonaniu o braku rzetelności opinii a zatem i wniosków w niej zawartych, w kontekście dostrzeżonej niespójności czasowej pomiędzy czynnością przeszukania zabudowań oskarżonego i zabezpieczeniem dowodów, a przeprowadzonym eksperymentem procesowym mającym na celu ustalenie ich charakteru i neutralizację zabezpieczonych substancji.

Odwołując się w tym zakresie do zapisu w protokole z tej czynności a mianowicie tego, że eksperyment rozpoczęto o godz. 18:50 a zakończono o godz. 19:20, w sytuacji gdy materiały zneutralizowane na poligonie miały zostać zabezpieczone na posesji oskarżonego po godz. 22:30, na co wskazuje protokół przeszukania pomieszczenia gospodarczego (B), zatem w kilka godzin po eksperymencie, w istocie obrońca zarzuca biegłemu poświadczenie nieprawdy w opinii, a więc przestępstwo, nie bacząc ani na to, że brak jest jakiegokolwiek przesłanki aby sądzić, że biegły miał jakiś własny interes w takim a nie innym zaprezentowaniu przebiegu eksperymentu, poczynionych na jego podstawie ustaleń czy wniosków płynących z badania i analizy zabezpieczonych i poddanych ocenie materiałów. Nieścisłości co do czasu zabezpieczenia miedziankitu i poddania go neutralizacji są, ale okoliczność ta nie jest wystarczająca do zanegowania przeprowadzenia eksperymentu i użytego w nim materiału.

Analizując przebieg czasowy tych czynności w pierwszej kolejności należy odnotować, że 7 czerwca 2016 r. pomiędzy godz. 12:50 a 14:40 przeprowadzono działania minersko- pirotechniczne z wykorzystaniem psa, które nie ujawniły materiałów wybuchowych k.632. Jednocześnie w protokole przeszukania zabudowań oskarżonego odnotowano, że czynność przeszukania odbywała się od godz. 12:20 do 4 rano dnia następnego k. 636-637. Jakkolwiek faktem jest, że w protokole przeszukania pomieszczenia gospodarczego – garażu oznaczonego literą B – to tam znajdował się pojemnik z pomarańczową substancją z napisem miedziankit - odnotowano czas tej czynności od 22:30 7.06 2016 r. do 6:30 8 czerwca 2016 r. k. 650-65667, to nie sposób uznać w świetle zasad doświadczenia życiowego i logiki, że do ujawnienia przedmiotowego pojemnika doszło po godzinie 22:30. Zdecydowanie nastąpiło to o wiele wcześniej a przemawiają za tym chociażby zdjęcia owego garażu i pojemnika z tą substancją wykonane w świetle słonecznym (dokumentacja fotograficzna k. 667a). Ponieważ napis na pokrywie pojemnika wskazywał, że znajduje się w nim materiał wybuchowy w postaci miedziankitu logiczne jest, że należało dokonać jego niezwłocznego zabezpieczenia. Po drugie dostrzec wypada, że uczestnicząca w przeszukaniu mjr D. S. o godzinie 16:15 opuściła miejsce czynności i udała się na poligon wojskowy w B.. Skoro z protokołu eksperymentu procesowego dotyczącego sprawności materiału dowodowego w postaci trzech tub wynika że odbył się on po godzinie 22:30, to bezspornie wyjazd w/w na poligon już o 16:15 wiązał się z materiałem oznakowanym jako miedziankit, który to eksperyment miał miejsce w godzinach 18:50 - 19:20 k. 673-676. Z powyższych względów owa niespójność czasowa protokołów nie może przemawiać za tym, że opisane w nich czynności nie zostały zrealizowane. Zresztą tak jak zauważono wcześniej uczyniony przez obrońcę zarzut oznaczałby dopuszczenie się przez wszystkie osoby uczestniczące w eksperymencie i go podpisujące przestępstwa. Z takimi argumentami trudno byłoby zaś w okolicznościach sprawy się zgodzić.

W odniesieniu do oczekiwania skarżącego sformułowanego pod adresem sądu odwoławczego o przesłuchanie funkcjonariuszy (...) uczestniczących w przeszukaniu i eksperymencie procesowym w celu wyjaśnienia zgłoszonych wątpliwości stwierdzić wypada, że kwestia ta w istocie była przedmiotem badania przed sądem I instancji w czasie przesłuchania biegłego K. M. (2), który w następstwie pytań obrońcy stwierdził, że w sytuacji zidentyfikowania materiału wybuchowego i potencjalnego ryzyka wynikającego z jakiegoś nieprzewidzianego zdarzenia, czyli najogólniej rzecz biorąc bezpieczeństwa, komfortu i higieny pracy na miejscu zdarzenia, uzasadniona i celowa była decyzja o przeprowadzeniu eksperymentu procesowego i neutralizacji ujawnionego materiału k.11191. Potwierdził

przy tym, że empiryczne badanie miedziankitu miało miejsce i uczestniczył w tych czynnościach, co zresztą jest zrozumiałe z uwagi na charakter zleconej mu ekspertyzy i zakwestionowanie jego udziału w tym eksperymencie czy bezstronnego oraz sumiennego wypełnienia funkcji biegłego, w tym złożenia fałszywej opinii de facto jest zarzutem popełnienia przestępstwa z art. 233§4 k.k., co chyba nie było zamierzeniem skarżącego i nie znajduje racjonalnego uzasadnienia w okolicznościach sprawy. W tej sytuacji w ocenie Sądu Apelacyjnego oddalenie wniosku obrony o przesłuchanie wszystkich funkcjonariuszy (...), którzy podpisali się na protokołach przeszukania i eksperymentu procesowego z odwołaniem się do art. 170 § 1 pkt 5 k.p.k. nie nastąpiło z obrazą tego przepisu.

Za bezpodstawne należało uznać także oczekiwanie dopuszczenia dowodu z opinii innego biegłego z zakresu badań chemicznych i materiałów wybuchowych na okoliczność ponownego zbadania zabezpieczonej u oskarżonego substancji tzw. miedziankitu oraz ustalenia czy pozostałe zabezpieczone substancje mogły spowodować niebezpieczeństwo dla zdrowia lub życia wielu osób albo mienia w wielkich rozmiarach.

Podnosząc zarzut obrazę art. 201 k.p.k. skarżący musiał wykazać, że zachodzi którakolwiek z przesłanek wskazanych w tym przepisie, a mianowicie, że sporządzone przez biegłego opinie są niepełne, niejasne lub wewnętrznie sprzeczne. Nie można tymczasem podzielić poglądu o wątpliwej przydatności opinii na podstawach przytoczonych w apelacji. Fakt, że rozpoznanie minersko pirotechniczne z udziałem psa nie doprowadziło do zidentyfikowania w zabudowaniach i na posesji oskarżonego materiałów wybuchowych nie jest wystarczający do stwierdzenia, że takowe tam się nie znajdowały. Gdyby miał być to dowód przesadzający, zbędne byłoby przeprowadzanie przeszukań i powoływanie biegłych z zakresu badań substancji pod kątem ich właściwości chemicznych. Tak jednak nie jest gdyż kwestia określenia właściwości danej substancji wymaga wiedzy eksperckiej i nie może jej zastąpić rozpoznanie z udziałem psa, które ma inny cel tj. wstępne wyeliminowanie zagrożenia obliczone na zidentyfikowanie materiałów wybuchowych, co przecież nie oznacza, że nie ujawnienie podczas tej czynności takich materiałów wyklucza ich istnienie w miejscu przeszukania.

Również przekonanie, że eksperyment był niewiarygodny bowiem dyskwalifikuje go brak zarejestrowania obrazu z jego przebiegu nie jest dostatecznym argumentem przemawiającym za odrzuceniem opinii.

Nie jest przy tym uzasadnione odwoływanie się do wyroku innego sądu, w innej sprawie, który zdyskwalifikował wartość opinii biegłego i uniewinnił oskarżonego z powodu niewłaściwego przeprowadzenia eksperymentu procesowego. Tylko wskazując na indywidualne okoliczności każdej sprawy, należy podkreślić, że w przytoczonej sprawie powodem odrzucenia dowodu była neutralizacja niewybuchów bez zadbania o takie przeprowadzenie czynności, aby była ona przydatna do poczynienia istotnych ustaleń dowodowych. Takich ocen nie sposób tymczasem odnieść do realiów sprawy niniejszej, gdyż przebieg eksperymentu został odzwierciedlony w sporządzonym protokole, nad jego realizacją czuwał powołany do tej czynności biegły, a jego obserwacja uczestnicząca była elementem zadania eksperckiego, do którego został powołany

Także argument, że eksperyment dotyczący zabezpieczonych tub, który odbywał się po godz. 22:30 uniemożliwiał obserwację i ustalenie koloru dymu świadczącego o właściwościach wybuchowych przedmiotów jak i okoliczność odnosząca się do barwy zabezpieczonego miedziankitu nie świadczy o nierzetelności opinii. W tej drugiej kwestii biegły wskazał, że substancja określana jako miedziankit będąca mieszaniną chloranu potasu i nafty w proporcji 9 – 1 posiada białą barwę, jednak nie można wykluczyć, że pomarańczowe zabarwienie mogło być efektem umieszczenia w pojemniku, który wcześniej zawierał substancję o podobnej barwie, bądź też powodem pomarańczowego koloru była reakcja chemiczna między chloranem a naftą k.11191. W tej więc sytuacji gdy eksperyment procesowy dotyczący substancji w pojemniku na którym znajdował się napis miedziankit potwierdził takie jej właściwości, należy ocenić wątpliwości obrony jako hipotetyczne. Jednocześnie z uwagi na fakt, że uprzednio podzielona substancja w obu przypadkach zdetonowała, eksperyment potwierdził wybuchowy charakter substancji i oceny tej nie zmienia fakt, że w przypadku drugiej detonacji pozostały pojedyncze fragmenty nieprzereagowanego materiału, co w ocenie biegłego mogło być skutkiem niejednorodnego zmieszania obu składników. Jeżeli obrońca w nieodnotowaniu tego faktu w protokole odnajduje brak wiarygodności opiniującego, to jedynie wypada wskazać, że gdyby biegły miał zamiar nie

ujawnić jakiejś okoliczności to po prostu by to uczynił. Przedmiotem eksperymentu było ustalenie czy substancja zabezpieczona u oskarżonego była materiałem wybuchowym tzw. miedziankitem i takie wnioski zostały potwierdzone.

Natomiast odnośnie oceny czy okoliczności w jakich doszło do neutralizacji trzech tub umożliwiły dokonanie miarodajnych obserwacji, to pozostawało to w gestii biegłego, z którego opinii nie wynika aby warunki eksperymentu w tym czasie jego wykonania sprzeciwiały się poczynieniu wartościowych ustaleń.

Końcowo należy stwierdzić, że osoby uczestniczące w eksperymentach procesowych podpisały się pod treścią protokołów potwierdzając ich przebieg i nie zachodziła potrzeba przesłuchiwania poszczególnych funkcjonariuszy (...) skoro dopuszczono dowód z ustnej opinii biegłego.

Z tego też powodu nie ma podstaw do twierdzenia, że opinie K. M. (2) we wskazanym zakresie są niejasne czy też wewnętrznie sprzeczne. Przeciwnie, są logiczne, prezentują tok rozumowania biegłego, z którym w pełnej zgodności pozostają wnioski. To, że skarżący nie podziela tych wniosków, nie może oznaczać, iż są wadliwe, a próby podważenia ich oceny należy uznać za chybione.

Skutkiem tego nie ma wątpliwości, że oskarżony posiadał materiały wybuchowe w postaci miedziankitu oraz ujawnionych także samodziiałowych mieszanin pirotechnicznych na bazie chloranu potasu, azotanu potasu i związków nieorganicznych, azotanu amonu i nitrometanu.

Nie przekonuje też wywód obrońcy jakoby nie istniały przepisy prawa regulujące kwestię posiadania w/w substancji.

Jak wskazano w uzasadnieniu wyroku wytwarzanie i obrót związkami chemicznymi, które na skutek przeprowadzonych analiz fizykochemicznych zidentyfikowano i zaklasyfikowano jako materiały wybuchowe - tj. azotan amonu ((...), (...)), miedziankit ((...)), nitrometan ((...)), samodziiałowe mieszaniny pirotechniczne ((...), (...), (...)) - uwarunkowane jest zapisami ustawy z dnia 22 czerwca 2001 r. (wraz z późniejszymi zmianami) o wykonywaniu działalności gospodarczej w zakresie wytwarzania i obrotu materiałami wybuchowymi, bronią, amunicją oraz wyrobami i technologią o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym. Zgodnie z art. 6 i art. 7 ww. ustawy wytwarzanie i obrót materiałami wybuchowymi wymaga uzyskania koncesji ministra właściwego do spraw wewnętrznych. Przy czym co warte podkreślenia w odniesieniu do materiałów wybuchowych o jakich mowa w art. 171 k.k. ustalenie możliwości sprowadzenia „niebezpieczeństwa dla życia lub zdrowia wielu osób albo mienia w wielkich rozmiarach” nie jest konieczne, gdyż ustawodawca przyjął domniemanie, że przedmioty te są zawsze niebezpieczne z natury rzeczy.

Jednocześnie nabywanie, przechowywanie lub używanie tych substancji uwarunkowane jest zapisami ustawy z dnia 21 czerwca 2002 r. (wraz z późniejszymi zmianami) o materiałach wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego. Zgodnie z art. 9 ww. ustawy nabywanie, przechowywanie, używanie materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego lub ich wytwarzanie metodą in situ wymaga uzyskania pozwolenia. Ponieważ ustawa reglamentuje posiadanie takich materiałów przez podmioty gospodarcze i nie przewiduje wydania pozwolenia na ich posiadanie osobie fizycznej, która nie wykonuje działalności gospodarczej w zakresie ich wytwarzania i obrotu, a takiej działalności oskarżony nie prowadził, posiadanie przez niego materiałów wybuchowych było sprzeczne z tą ustawą i wyczerpywało stronę przedmiotową przestępstwa z art. 171 k.k.

Nie budzi kontrowersji, że przedmiotem wykonawczym przestępstwa z art. 171 k.k. są także substancje lub przedmioty, które mogą sprowadzić niebezpieczeństwo dla życia lub zdrowia wielu osób albo mienia w wielkich rozmiarach, na których posiadanie także jest wymagane pozwolenie, a wśród których wymienia się np. pojemniki z izotopami promieniotwórczymi czy pojemniki z gazami trującymi (teza 11 do art. 171 Kodeks Karny Komentarz pod red. Andrzeja Wąska, wyd. C.H. Beck s. 473). Niewątpliwie do takich substancji nie dają się zaliczyć te wszystkie wymienione w opisie czynu przypisanego oskarżonemu w pkt I wyroku za wyjątkiem oczywiście materiałów wybuchowych. Substancje te są bowiem powszechnie dostępne i nie wymagane jest na ich posiadanie uzyskiwanie pozwolenia. Nie mniej charakter i właściwości tych substancji wskazujące, że mogą służyć do wyrobu substancji wybuchowych – negowanie tego faktu przez obronę w obliczu obszernych i nie budzących wątpliwości opinii biegłego nie mogło odnieść oczekiwanego

rezultatu – nie czyni opisu czynu nieprawidłowym, bowiem chodzi tu o niewyczerpujące znamion art. 171 k.k. gromadzenie i posiadanie przedmiotów i substancji w ramach czynności przygotowawczych do czynu z art. 128 k.k.

Przy czym trudno też zanegować wnioskowanie biegłego, iż w związku z faktem, że materiały wybuchowe wykonane zostały w warunkach domowych bez zachowania jakichkolwiek norm produkcyjnych, przyjąć należało, iż mogły one spowodować niebezpieczeństwo dla życia lub zdrowia wielu osób lub mienia w wielkich rozmiarach. Uwzględnienie tego w kontekście rodzaju pozostałych substancji mogących być prekursorami materiałów wybuchowych, ich ilości, miejsca i sposobu przechowywania, musiało być rozpatrywane w kontekście potencjalnie przypadkowego, lokalnego zainicjowania substancji palnych i łatwopalnych (np. nafta, gliceryna, toluen), których spalanie mogłoby spowodować szybko rozprzestrzeniający się pożar. Wydzielona w ten sposób wysoka temperatura oraz powstałe płomienie, mogłyby doprowadzić do stopienia i rozszczelnienia opakowań z tworzywa sztucznego, w których przechowywane były ujawnione związki chemiczne. Te z kolei, na skutek objęcia ich pożarem, mogłyby doprowadzić do niekontrolowanych, gwałtownych, niebezpiecznych i trudnych do opanowania reakcji chemicznych. Dodać do tego należy, że część tych substancji palnych, utleniaczy, oraz łatwopalnych odczynników była składowana na relatywnie małej i pozbawionej wentylacji przestrzeni, za regałem w domu, w bezpośredniej bliskości znacznej ilości amunicji, która w przypadku pożaru i wybuchu, realność powszechnego dla życia i zdrowia niebezpieczeństwa tylko by potęgowała i to zarówno w odniesieniu do osób tam przebywających, jak również w pomieszczeniach bezpośrednio przyległych – sąsiadujących jak i w zasięgu działania eksplodującej siły amunicji.

Oczywiście zarysowana potencjalna niebezpieczność przedmiotów skoro posiadanie ich nie wymagało zezwolenia nie czyniła z nich przedmiotu przestępstwa z art. 171 k.k. jednak uzasadniała traktowanie ich gromadzenia za element przygotowań do czynu z art. 128 § 1 k.k. Całkowicie nieracjonalne jawią się bowiem próby obrony czynione już w postępowaniu pierwszo instancyjnym jakoby substancje te i związki chemiczne miały być wykorzystywane wyłącznie w gospodarstwie domowym lub przy pracach ogrodniczych. Przeciwstawia się temu przede wszystkim fakt poszukiwania przez oskarżonego w internecie oraz gromadzenia informacji na temat materiałów wybuchowych – napalmu, pentrytu, miedziankitu, azotanu amonu oraz szeregu innych substancji chemicznych, a także liczna zgromadzona, ukryta i przechowywana dokumentacja związana z recepturami materiałów wybuchowych, w tym (...), (...), trotylu, miedziankitu, koktajli mołotowa. Bezdiskusyjne pozostaje także w świetle zarejestrowanych rozmów telefonicznych W. K. (1) poszukiwanie przez niego chemika do wytworzenia materiałów wybuchowych ze zgromadzonych przez niego substancji czy starań o zakup jak największej ilości gotowych już materiałów tego rodzaju. Podkreślić należy, że podczas przeszukania 26 stycznia 2017 r. w miejscu zamieszkania zabezpieczono także u oskarżonego 36 zapłonników elektrycznych o przewodach w otulinie koloru pomarańczowego i czarnego oraz 4 krążki lontu prochowego, które to urządzenia mogą być wykorzystane do produkcji ładunku wybuchowego lub zapalającego, bądź też mieszanin wybuchowych lub zapalających. Zapłonniki elektryczne to przedmioty, które służyłyby do inicjacji przemiany wybuchowej poprzez dostarczenie impulsu cieplnego od mieszanin wybuchowych. Istotnym jest także to, że przekazane do badań substancje chemiczne w postaci nadmanganianu potasu, azotanu amonu, srebra i potasu, nadchloranu potasu, a także proch nitrocelulozowy oraz glin zachowały swoje właściwości chemiczne.

Jednoznacznie przyjąć należało, że także broń i amunicja ujawniona u oskarżonego zarówno ta, na którą posiadał zezwolenie jak i ta której posiadać nie powinien, gromadzona była przez niego z zamiarem wynikającym z treści art. 128 § 2 k.k.

Sąd Okręgowy rozpoznając niniejszą kwestię nie dopuścił się przy tym obrazy przepisów postępowania wskazanych w zarzutach **1.d oraz 2.g i h** apelacji. Przeprowadził wnikliwie i prawidłowe postępowanie, dążąc w jego trakcie do wyjaśnienia istotnych dla prawidłowego wyrokowania okoliczności, a zebrane dowody poddał ocenom wszechstronnym. Nie ma racji w szczególności skarżący zarzucając sądowi obrazę przepisu art. 170 § 1 pkt 5 k.p.k. w odniesieniu do oddalenia wniosku dowodowego o przeprowadzenie eksperymentu procesowego na okoliczność czy przedmiot określony jako „ tłumik huku ” posiadał swoje właściwości. W tym wypadku zważyć należy, że zgodnie z utrwalonym orzecznictwem sądowym w tym przedmiocie, zaakceptowanym powszechnie w piśmiennictwie, kwestie związane z opiniami biegłych należy rozważać na tle art. 201 k.p.k. Jak powszechnie się przyjmuje opinia biegłego jest niepełna, jeżeli nie udziela odpowiedzi na wszystkie postawione mu pytania, na które zgodnie z zakresem posiadanych

wiadomości specjalnych i udostępnionych mu materiałów dowodowych może oraz powinna udzielić odpowiedzi lub jeżeli nie uwzględni wszystkich istotnych dla rozstrzygnięcia konkretnej kwestii okoliczności albo też nie zawiera uzasadnienia wyrażonych w niej ocen oraz poglądów. Opinia jest zaś niejasna, jeżeli jej sformułowanie nie pozwala na zrozumienie wyrażonych w niej ocen i poglądów, a także sposobu dochodzenia do nich albo jeżeli zawiera wewnętrzne sprzeczności, posługuje się nielogicznymi argumentami

Sytuacja taka w niniejszej sprawie nie miała miejsca i Sąd Apelacyjny nie doszukał się w opinii dotyczącej zabezpieczonej u oskarżonego broni i różnych elementów do niej, w tym tłumików oraz amunicji i ich charakterystyki, wewnętrznych sprzeczności i niespójności. Biegły w sposób logiczny uzasadnił swoje stanowisko i wykazał jakie elementy legły u podstaw takich a nie innych sformułowanych przez niego wniosków. W tej sytuacji nieracjonalne pozostaje kwestionowanie posiadania przez oskarżonego obudowy tłumika huku do broni A., obudowy tłumika huku (...) oraz samodzielowo wykonanego tłumika huku umożliwiającego zamontowanie na wylocie lufy karabinka (...). Dodać przy tym trzeba, że zidentyfikowanie tych przedmiotów jako tłumików huku należało do biegłego i nie zachodziła potrzeba dokonywania dodatkowych eksperymentów w celu ustalenia czy posiadają one swoje właściwości. W przypadku tłumika wykonanego przez oskarżonego to za nieprzekonujące należało przyjąć jego twierdzenia, że był to tłumik odrzutu i płomienia gdyż materiał dowodowy dostarcza podstawy, że celem było osiągnięcie funkcji wyciszającej. Sam zresztą wskazuje na to w jednej z rozmów z A. Ć. sugerując, że wypróbował tłumik i osiągnął efekt 50 procentowego wyciszenia k. 118.

Prawidłowo też zinterpretowano, że ta broń, która miała nagwintowane lufy i do której pasowały zabezpieczone u oskarżonego tłumiki stanowiła broń palną szczególnie niebezpieczną właśnie z uwagi na przystosowanie do strzelania z użyciem tłumików, które oskarżony posiadał. W tym względzie biegły kategorycznie stwierdził, że tłumik produkcji samodzielowej daje się nakręcić na lufę karabinu (...) (...) nr (...) produkcji czechosłowackiej, sztucera M. model (...). (...) produkcji USA, pistoletu (...) (...). Nr (...) produkcji czechosłowackiej i pistoletu W. model (...)nr (...) produkcji niemieckiej, będących przedmiotem opinii (...), a obudowa tłumika do broni A. nadaje się do nakręcania na lufę karabinka automatycznego Z. (...) (...) nr (...)

W tych okolicznościach należało przyjąć, że jeżeli nawet broń z nagwintowaną lufą sama w sobie nie może być uznana za szczególnie niebezpieczną, to posiadanie tłumików do niej nadaje im taką cechę.

Całkowicie już bezdyskusyjne pozostaje wyczerpanie znamion czynu z art. 263 § 2 k.k. w przypadku posiadania broni samoczynnej, umożliwiającej strzelanie seriami, na którą nie można uzyskać pozwolenia podobnie, jak w przypadku amunicji z rdzeniem stalowym.

Przechodząc do zarzutu z pkt 2a apelacji kwestionującego zamiar oskarżonego odnośnie czynu wyczerpującego dyspozycje przestępstwa z art. 128 § 2 k.k. przypomnieć należy, że znamiona strony przedmiotowej oznaczają zachowanie sprawcy polegające na czynieniu przygotowań do podjęcia działań zmierzających bezpośrednio do usunięcia przemocą konstytucyjnego organu Rzeczypospolitej Polskiej. Czyn przypisany oskarżonemu nie jest więc działaniem bezpośrednio zmierzającym do usunięcia przemocą organu konstytucyjnego RP, ale przygotowaniem do takiego czynu. W tym wypadku zachowanie sprawcy obejmuje wszystkie zachowania, które mogą tworzyć warunki dla dokonania przestępstwa i może nim być nawet samo tylko wchodzenie w porozumienie z innymi osobami w celu wspólnego dokonania przestępstwa. Odpowiedzialność karna jest tu zakreślona szeroko, ale wynika to z wyjątkowej szkodliwości planowanego czynu w związku z czym zmierza do neutralizacji i kryminalizacji na przedpolu naruszenia, czy też realnego zagrożenia

Dla bytu przestępstwa z art. 128 § 1 k.k. bez znaczenia jest też czy sprawca ma obiektywne możliwości realizacji celu oznaczonego w tym przepisie, ani też czy czynność przygotowawcza sama w sobie nosi szansę powodzenia. Wystarczające jest dokonanie określonej czynności stanowiącej przygotowanie do osiągnięcia tego celu.

Chociaż linia obrony wyraźnie wskazywała, że zachowanie oskarżonego było w odniesieniu do broni wyrazem jego pasji i zainteresowań, substancje chemiczne służyły do celów ogrodniczych i wykorzystania w gospodarstwie domowym, a oskarżony wypowiadał jedynie radykalne poglądy, to czym innym jest kolekcjonerstwo, a czym innym

zgromadzenie kilkudziesięciu sztuk broni także szczególnie niebezpiecznej, kilkudziesięciu tysięcy sztuk amunicji, materiałów wybuchowych i substancji służących do ich produkcji, jak też czym innym jest prezentowanie własnego poglądu, a czym innym nawoływanie do stosowania przemocy wobec osoby o odmiennych zapatrywaniach politycznych i przygotowywanie się do usunięcia organu konstytucyjnego Rzeczypospolitej Polskiej. Prawdą jest, że w ostatnich czasach wzrósł niebywale poziom ostrości debaty publicznej. Wzywanie do działań przemocowych, w tym fizycznej eksterminacji nie może być jednak utożsamiane jako głos w dyskusji politycznej i oskarżony nie ograniczał się do dania upustu swojemu niezadowoleniu z sytuacji politycznej w kraju i osób pełniących najważniejsze funkcje publiczne w państwie, ale podjął działania uzewnętrzniające chęć realizacji zamiaru usunięcia konstytucyjnego organu Rzeczypospolitej Polskiej, które wyczerpywały znamiona karalnego przygotowania o jakim mowa w art. 128 § 2 k.k.

Apelujący podejmuje w zakresie tych ustaleń nieprzekonującą polemikę opartą w pierwszej kolejności na twierdzeniu, że przesłuchani w sprawie świadkowie nie stwierdzili aby oskarżony miał zamiar lub przygotowywał się do zamachu stanu, a jednocześnie traktowali go z przymrużeniem oka. Ta argumentacja pomija zasadnicze źródło dowodowe jakim były zarejestrowane rozmowy telefoniczne oskarżonego, których treść podlegała ocenie sądu. Były to wypowiedzi bezwzględnie i stanowiące w zasadzie pierwotne źródło informacji i wbrew temu co zeznali świadkowie i współoskarżeni na rozprawie, treść rozmów nie wskazuje na ich żartobliwy charakter.

Nie daje się przy tym uznać, aby oskarżony na potrzeby zaistnienia w środowisku osób o równie skrajnie radykalnych poglądach kreował w tym celu nieistniejącą rzeczywistość czy przypisywał sobie zamiary, które mu nie towarzyszyły. Oceniając to należy kierować się niezbędnym realizmem i mieć na uwadze choćby tę okoliczność, że osoba, która gromadziła sprzecznie z prawem tak duże ilości broni, amunicji, materiałów wybuchowych i składników do ich produkcji, wydając na to wszystkie środki, powoli wycofująca się z życia rodzinnego i zamierzająca zacierać ślady funkcjonowania społecznego oraz organizująca sobie miejsca odosobnienia czy ukrycia, nie traktowała serio głoszonych poglądów i nie towarzyszył jej zamiar usunięcia siłą poza przedstawicielami środowisk o określonej ideologii politycznej czy innej narodowości, także organów konstytucyjnych Rzeczypospolitej Polskiej. Należy podzielić stanowisko oskarżenia, że W. K. (1) towarzyszyła głęboka wrogość i nienawiść do przedstawicieli tych podmiotów oraz subiektywnie widział zagrożenie ze strony tych demokratycznie wybranych organów dla dobra Polski w kształcie przez siebie wyobrażonym. Przewidując nieuchronność konfliktu zbrojnego uważał, że należy przygotowywać się do walki, chociaż zakładał i planował podejmowanie akcji siłowych także w warunkach pokojowych. Zamieszczając w internecie zdjęcia karabinu opatrzonego komentarzem o treści „Dziś demokrację w Polsce – i nie tylko może zaprowadzić tylko to narzędzie”, wyrażając niezadowolenie z panującej sytuacji politycznej w państwie i stosunek do organów władzy państwowej, w sposób wyraźny prezentował zamiar i motywację działania. Jak podnosi sąd agresywna treść oraz forma wypowiedzi świadczyły dobitnie o podejmowanych próbach włączenia innych osób celem znalezienia sprzymierzeńców w realizacji jego przedsięwzięcia zmierzającego do usunięcia przemocą konstytucyjnych organów Rzeczypospolitej Polskiej. Znamienne są w szczególności wypowiedzi oskarżonego zarejestrowane w rozmowie telefonicznej z A. Ć. w dniu 19.05.2015 r., w której mówi rozmówcy o konieczności przejęcia władzy, o zagrożeniach ze strony poprzedniego i obecnego Prezydenta RP działaniach dotyczących pozbawienia życia takich osób poprzez poderżnięcie gardła, wieszanie czy też spalenie. W innej rozmowie z dnia 24.06.2015 r. oskarżony mówi o postawieniu przed Sejmem szubienic czy też gilotyny i zbrojnym organizowaniu się przeciwko organom władzy. Jednocześnie obaj rozmówcy upominają siebie, aby nie wypowiadać zdań dotyczących przejęcia władzy przez telefon. Oskarżony liczy się także z tym, że w trakcie podjętej walki przez inne bliżej nieokreślone grupy osób on zrobi porządek na swoim terenie. W kolejnej stwierdza, że same rozmowy niewiele dadzą i wskazuje na potrzebę organizowania się i zaprzysięgania w małych grupach, aby później tworzyć drużyny, plutony, kompanie czy dywizje. Znamienne są zwłaszcza wypowiedzi z dnia 05.08.2015 zarejestrowane w rozmowie z A. Ć. (k. 1866-1869), w której stwierdza, że wystarczy jednej nocy „zatłuc” ze dwudziestu senatorów, ze dwudziestu posłów o czym on wielokrotnie pisze czy mówi, ale to do nikogo nie dociera. Słowa o uwolnieniu Polski od rządów żydo – komuny siłą, wymianie całej władzy Wszyscy won z sejmu i senatu „(...) musimy obalić siłą istniejący reżim (...) postawić przed sejmem ze trzy szubienice, ze dwie gilotyny i dać im czas, dwadzieścia cztery godziny to także obraz ukierunkowania działania i chęci stosowania działań przemocowych, do których się przygotowywał gromadząc arsenał.

Publikowanie gróźb pod adresem członków konstytucyjnych organów władzy państwowej Rzeczypospolitej Polskiej, Prezydenta, Premiera, prezentowanie komentarzy i poglądów, w których wypowiadał się w sposób nieskrępowany, nawołując do popełniania przestępstw na osobach zajmujących eksponowane stanowiska w administracji rządowej, głoszenie że nie potrzeba nam w tej chwili ani urzędu prezydenta, ani senatu, ani tak ogromnego sejmku, najwyżej 60 posłów ale za to najwyższej klasy wykształconych specjalistów, a nie prymitywnych polityków, bez cienia wątpliwości obrazują zamiar i motywacje jakie towarzyszyły gromadzeniu broni i materiałów wybuchowych.

W ocenie Sądu Apelacyjnego nie było też błędem ustalenie, że nie ujawnienie ukrytego w domu za regałem arsenału broni i substancji, z których można wytworzyć materiały mogące spowodować niebezpieczeństwo dla życia i zdrowia wielu osób, a które policja zabezpieczyła podczas kolejnego przeszukania w dniu 26 stycznia 2017 r. oznaczało trwanie w przestępczym zamiarze także po jego tymczasowym aresztowaniu. Było to posiadanie w dalszym ciągu środków odpowiednich do popełnienia przestępstwa z art. 128 § 1 k.k. i oczywiście wypełnieniem znamion przestępstwa z art. 263 § 2 k.k., które ma charakter trwały i realizowane jest do momentu ustania bezprawnego stanu. Fakt, że był tymczasowo aresztowanym nie oznacza, że przestał być posiadaczem gdyż „posiadanie” zakończyło się w momencie przejścia tych przedmiotów przez organy ścigania (por. teza 8 do art. 263 k.k. Komentarz pod red. A. Zolla, Zakamycze 2006, s. 1209).

Konkludując, Sąd Okręgowy prawidłowo ocenił wartość zgromadzonych w sprawie dowodów i słusznie uznał, że są one miarodajne do czynienia ustaleń faktycznych przyjętych za podstawę skazania W. K. (1) odnośnie czynu z **pkt 1**.

Ocen tych nie zmienia odwoływanie się do okoliczności, że sąd wskazał, iż ich podstawą stały się także zeznania świadka P. S., który jest osobą o niepełnej sprawności psychicznej. Poza bowiem podniesieniem tego obrońca nie przytoczył żadnego fragmentu zeznań świadka, które stałyby się podstawą dowodową, co tylko dowodzi, że dowód ten nie miał istotnego znaczenia i jako taki nie miał wpływu na treść rozstrzygnięcia, a tylko w takiej sytuacji mogłaby zostać rozważona zasadność zarzutu z pkt **1c** apelacji.

Całkowicie trafne są też ustalenia Sądu Okręgowego, który oceniając wyjaśnienia W. K. (1) w odniesieniu do czynu przypisanego mu w **pkt III** wyroku (pkt 2 aktu oskarżenia) uznał, że są one niewiarygodne i za podstawę ustaleń przyjął wyjaśnienia A. Ć. z postępowania przygotowawczego. Należy podkreślić, że oskarżony A. Ć. podczas przesłuchania w charakterze podejrzanego w dniach 08.06.2016 r. (dwukrotnie k. (...)) przyznał się do popełnienia przestępstwa zakupu amunicji (...) od D. O., którą później sprzedał osobie, która przedstawiła się jako (...). Zaznaczyć należy, że to przyznanie się do zakupu i posiadania amunicji było o tyle charakterystyczne, że podał on sam dobrowolnie ilość tej amunicji mówiąc na k. 878 Tej amunicji było 243 sztuk. Później również jego wyjaśnienia złożone w charakterze podejrzanego na k. 2320-2325 zawierają wyraźne odniesienie do wcześniejszych wypowiedzi i stwierdzenie, że podtrzymuję swoje wcześniejsze wyjaśnienia. Należy zaznaczyć, że w kolejnych wyjaśnieniach oskarżonego z pewnością nie chodziło o amunicję do broni gazowej, bo wcześniej przyznał się do posiadania amunicji do broni palnej. Wymieniony dopiero w dniu 9 czerwca 2017 r. (k. 7306-7312) wyjaśnił, że transakcja zakupu amunicji (...) w ilości 243 sztuki to amunicja do broni gazowej, którą to wersję podtrzymał na rozprawie. Sąd nie dał jednak wiary wyjaśnieniom oskarżonego, iż zakupił od oskarżonego W. K. (1) amunicję do broni gazowej, gdyż przeczą temu nie tylko jego pierwsze spontaniczne wyjaśnienia i przyznanie się do zakupu amunicji kal. 7,92 mm w ilości 243 sztuki, ale też pozostałe dowody zebrane w sprawie. Mianowicie z zarejestrowanych rozmów telefonicznych pomiędzy nim, a świadkiem A. W., ewidentnie wynika, że w późniejszym okresie był on instruowany jak ma wyjaśniać i co ma mówić na temat tej amunicji. To, że oskarżony A. Ć. twierdzi, że amunicję do broni gazowej mógłby kupić w Niemczech (posiada podwójne obywatelstwo), bowiem tam nie trzeba mieć zezwolenia na broń gazową i amunicję do niej, nie świadczy o tym, że takiej amunicji od współoskarżonego K. nie kupił. Oczywistym także jest, że zakupiona od oskarżonego W. K. (1) rzekomo amunicja gazowa była z pewnością tańsza, co wymieniony sam potwierdził. W. K. (1) doskonale wiedział o jaką amunicję chodzi. Miał świadomość, że nie posiada na nią zezwolenia i wiedział jaka jest w przybliżeniu jej cena. W rozmowie telefonicznej zarejestrowanej, w dniu 02.07.2015r. (k. (...)), oskarżony W. K. oferuje A. Ć. pomoc w nielegalnym zakupie amunicji do broni palnej o kal. 7,92 mm. Z jej treści jasno wynika, że oskarżony K. nie posiada dokumentów na zakup amunicji, ale pyta rozmówcę o kaliber broni mówiąc, że trzeba liczyć

po cztery pięćdziesiąt i nie wie ile jest w paczce. Trudno też nie dostrzec powodów którymi kierował się A. Ć. poszukując takiej amunicji, a które z dużym prawdopodobieństwem wynikają z jego rozmowy z W. K. (1), której treść przekonuje, że posiadał broń i poszukiwał do niej amunicji k.481. Tylko jako retoryczne pytanie należy potraktować wątpliwość obrońcy skąd oskarżony miałby taką amunicję wziąć. Pamiętając, że zdobycie nawet nielegalnej broni nie było dla D. K. problemem, należy ponownie odwołać się do rozmowy obydwu z 2 lipca 2015 r., w której pada zapewnienie, że da się to załatwić paczkę, dwie czy pięć, to tam powiesz ile to, to się załatwi k. (...). Nie do zaakceptowania jest też argument, że rozmowa A. Ć. z W. była przemyślaną linią obrony. A jeśli już, to przy założeniu, że rozmówcy liczyli się z możliwością dalszego rejestrowania przez służby rozmów telefonicznych miało to właśnie zmierzać do innego przedstawienia okoliczności niż były one w rzeczywistości. Nie zasadne jest też formułowanie tezy, że W. K. (1) jedynie oferował pomoc w nielegalnym zakupie amunicji i nie można uznać, że do sprzedaży doszło bowiem właśnie przemawiają za tym uznane za wiarygodne wyjaśnienia A. Ć.. Trudno też przyjąć za racjonalne aby ten oskarżony chcąc obciążyć W. K. (1) wymyślał taką skomplikowaną intrygę, w której udział miał mieć także M. S.. W świetle tych rozważań za nieprzekonujące muszą być uznane także argumenty, że wersja A. Ć. obliczona była na uniknięcie tymczasowego aresztowania.

Poza wyjaśnieniami oskarżonego A. Ć. złożonymi w postępowaniu przygotowawczym (k. (...)), kolosalnym dowodem potwierdzającym zakup przez niego od oskarżonego K. amunicji kal. (...) do broni palnej w ilości 243 sztuki jest opinia zaprezentowana przez biegłego z zakresu broni i amunicji J. K., wyrażona podczas jego przesłuchania w charakterze biegłego (k. (...)). W tym protokole na k.(...) biegły stwierdził, cyt. „Na broń gazową i amunicję gazową wymagane jest pozwolenie. Amunicja gazowa nie występuje w kal. (...). Taki kaliber ma amunicja do broni palnej to jest np. do karabinów i karabinków systemu (...), ręcznych karabinków maszynowych np. (...) (...), (...), ciężkich karabinów maszynowych systemu (...), (...). Ogólnie ta amunicja produkowana była od końca XIX wieku do współczesności. Jej myśliwski odpowiednik to amunicja 8x57 może być stosowana zamiennie do w/w jednostek broni” koniec cytatu. Tę opinię Sąd w całości podziela. Jest ona jasna i precyzyjna i pochodzi od specjalisty z zakresu broni i balistyki. Dokonując całościowej analizy wyjaśnień oskarżonego A. Ć., Sąd nie przyjął za wiarygodne jego stwierdzenia, że obciążył on swoimi wyjaśnieniami współoskarżonego W. K. (1), co do zakupu od niego amunicji z powodu zemsty. Należy bowiem zauważyć, że jego wszystkie wyjaśnienia złożone w zakresie treści zarejestrowanych rozmów telefonicznych pomiędzy nimi wskazują dobitnie, że próbował on odciążyć współoskarżonego K..

Podobnie nie mógł odnieść oczekiwanego rezultatu zarzut z **pkt 2.i** apelacji odnoszący się do czynu z art. 18 §3 k.k. w zw. z art. 286 §1 k.k. w zb. z art. 271 §1 i 3 k.k., a w szczególności zarzut błędu w ustaleniach faktycznych polegający na przyjęciu, że motywacja oskarżonego W. K. (1) była ukierunkowana na osiągnięcie korzyści majątkowej w sytuacji gdy oskarżony pobrał jedynie wynagrodzenie za zbadanie komina kamerą, a nie za poświadczenie nieprawdy i w związku z tym nie przyjęcie, że czyn ten stanowił wypadek mniejszej wagi w rozumieniu art. 271 §2 k.k. Ten tok rozumowania oparty na próbie wykazywania, że wynagrodzenie za usługę nie odbiegało od należności za tego rodzaju czynności kominarskie nie uwzględnia jednoznacznie wynikających z zarejestrowanych rozmów intencji oskarżonego. Po pierwsze nie podlega dyskusji, że J. D. nie dokonywał okresowych czyszczeń komina, które były niezbędne do otrzymania odszkodowania w związku z pęknięciem wkładu kominowego. Wymieniony nie dokonywał systematycznego przeglądu komina i określił że zaczął „kombinować”, aby uzyskać odszkodowanie z Towarzystwa (...) z tytułu zapalenia się sadzy w przewodzie kominowym. Okazane świadkowi podczas przesłuchania protokoły kominarskie sporządzone przez oskarżonego W. K. (1), z dnia 15.04.2014 r., 20.02.2015, 16.10.2015, poświadczały nieprawdę, Potwierdził to w rozmowie z oskarżonym, który wskazał, że można to jednak odkręcić k. 5277. Poprawne odczytanie treści rozmowy oskarżonego ze Z. N. protokół trzeba ze wsteczną datą (...) jak wyłoży tysiąka Z. to mu zrobię jak nie to nie k.(...), także dowodzi i to bez potrzeby analizy czy kwota 600 złotych była adekwatna za usługę, iż protokoły z okresowego przeglądu instalacji kominowych poświadczały nieprawdę, a zachowanie oskarżonego było motywowane chęcią osiągnięcia korzyści majątkowej i oczywiście stanowiło pomocnictwo do niekorzystnego rozporządzenia mieniem przez towarzystwo ubezpieczeniowe. Jednocześnie skarżący nie chce dostrzec, że kierowanie się chęcią pomocy innej osobie oznaczało w tym wypadku pomoc w przestępstwie. Okoliczności przedstawione przez skarżącego nie dostarczały zatem przekonujących argumentów za potraktowaniem tego czynu jako wypadku mniejszej wagi i oceny tej nie zmienia fakt, że wobec głównego sprawcy wyłudzenia postępowanie zostało warunkowo umorzone.

Przy ocenie czy zachodzą podstawy do uznania, że dane zachowanie stanowi wypadek mniejszej wagi należy brać pod uwagę podmiotowo – przedmiotowe znamiona czynu, z ten popełniony przez oskarżonego o złożonej kwalifikacji, popełniony z niskich pobudek nie cechuje się przewagą elementów łagodzących.

Jednocześnie mając na uwadze, że właśnie wystawienie przedmiotowego dokumentu było istotą w sferze uprawnień osoby wykonującej zawód kominiarza, odnosiło się do okoliczności istotnej z punktu widzenia wiarygodności dokumentów, zmierzało do pokrzywdzenia ubezpieczyciela i podyktowane było chęcią osiągnięcia korzyści majątkowej przez co naruszało poniekąd dobre imię osób wykonujących ten zawód, Sąd Apelacyjny uznał za zasadny w tym zakresie zarzut apelacji prokuratora sformułowany w pkt 4 i na podstawie art. 39 pkt 2 k.k. orzekł wobec W. K. (1) środek karny w postaci zakazu wykonywania zawodu kominiarza na okres 2 lat.

Wreszcie brak było podstaw do zakwestionowania ustaleń odnośnie czynu z **pkt 4** wyroku.

Podzielając ustalenia Sądu odnośnie winy tego oskarżonego i kwalifikacji prawnej przypisanych mu czynów, za bezzasadny należało uznać zarzut rażącej niewspółmierności orzeczonych kar jednostkowych i kary łącznej pozbawienia wolności.

Wymiar kary pozostawiony jest, w ramach zakreślonych przez art. 53 k.k. sędziowskiemu swobodnemu uznaniu. Aby wykazać nietrafność orzeczenia w tym względzie należy wykazać, że granice swobodnego uznania sędziowskiego zostały przekroczone i wymierzona kara jest rażąco niewspółmierna.

W orzecznictwie przyjmuje się, że zarzut niewspółmierności kary, jako zarzut z kategorii ocen, można zasadnie podnosić wówczas, gdy kara, mieszcząca się w granicach ustawowego zagrożenia, nie uwzględnia w sposób właściwy dyrektyw jej wymiaru oraz wszystkich istotnych okoliczności, związanych zarówno z popełnionym przestępstwem, jak i osobą sprawcy. Przy czym, zgodnie z treścią art. 438 pkt 4 k.p.k. ta niewspółmierność kary musi być „rażąca”. Nie może być zatem w ramach tej przyczyny odwoławczej dokonywana korekta w każdej sytuacji, w której sąd odwoławczy dochodzi do wniosku, że karę należałoby ukształtować nieco odmiennie. Chodzi o różnicę ocen o zasadniczym charakterze, sprowadzającą się do znacznej dysproporcji, która powoduje, że orzeczona kara jest niewspółmierna w stopniu nie dającym się zaakceptować i w społecznym odczuciu jest karą niesprawiedliwą.

Okoliczności na jakie zwrócił uwagę sąd orzekający, obrazują oskarżonego jako osobę organizującą przestępczy zamysł w sposób przemyślany, działającą z pełną determinacją i próbującą zaangażować do swoich pomysłów wiele innych osób. Oskarżony na ile to możliwe radykalizował swoje działanie w sensie propagowania skrajnych poglądów, starając się zarazić nimi w przestrzeni internetowej jak największą ilość osób, nakłaniając także do organizowania się przeciw demokratycznym strukturom państwa. Przede wszystkim jednak w odniesieniu do elementów strony przedmiotowej czynów należy wskazać na znaczne ilości zgromadzonej broni i amunicji, na które nie miał pozwolenia, posiadanie materiałów wybuchowych oraz znacznych ilości substancji, z których chciał takie materiały wytworzyć jak też czynienie starań zakupu takich materiałów i to w znacznych ilościach. Należy dobitnie podkreślić, że oskarżony zaangażował w przestępcze przedsięwzięcie znaczną ilość środków finansowych, co dowodzi daleko idącej determinacji. Nie sposób zapomnieć, że pomimo zatrzymania i tymczasowego aresztowania trwał w dalszym ciągu w zamiarze, nie ujawnił ukrytego arsenału broni, co pozwala przypuszczać, że i dzisiaj pozostaje deklaratywnie krytyczny do popełnionych czynów. Należało mieć na uwadze, że oskarżony jako osoba wykształcona i doświadczona życiowo musiał zdawać sobie sprawę z dużej społecznej szkodliwości czynów i wbrew przekonaniu obrońcy odwołującego się do opinii sądowo - psychiatryczno – psychologicznej należy odnotować, że sprawność intelektualna oskarżonego kształtuje się na poziomie powyżej przeciętnej. Wprawdzie stwierdzono organiczne zaburzenia osobowości jednak nie miało to wpływu na poczytalność. Biorąc zatem pod uwagę daleko idącą społeczną szkodliwość czynu z pkt 1 oraz wysoki stopień zawinienia, cel gromadzenia broni i materiałów wybuchowych, których zamierzał używać, kary w rozmiarze, która nie przekracza nawet połowy ustawowego zagrożenia nie sposób uznać za rażąco surową. Nie sposób odnieść takich ocen także do pozostałych czynów skoro kary wymierzone za nie oscylują w granicach dolnego ustawowego zagrożenia, podobnie jak i w przypadku kary łącznej orzeczonej przy zastosowaniu zasady zbliżonej do absorpcji. Przy czym w odniesieniu do zakwestionowanej kary za czyn z pkt 4 aktu oskarżenia można tylko stwierdzić, że jej rozmiar wyłącznie

przy uwzględnieniu arsenału broni jaki posiadał oskarżony może wydawać się nieadekwatną. Tymczasem to właśnie dość swobodne czy lekceważące traktowanie broni i amunicji uzasadniało uznanie, że stopień zawinienia i społecznej szkodliwości nie były niskie.

W żadnym razie zatem ani kary jednostkowe ani kara łączna nie noszą cech rażącej surowości bowiem sąd wyważył właściwie poziom ich dolegliwości, dostosowując do celów jakie ma odnieść względem oskarżonego i jej roli w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Sąd Apelacyjny natomiast nie podzielił zarzutów skargi prokuratora domagającego się zaostrzenia kar, uznając, że w rozmiarze wyższym niż orzeczone byłyby niesprawiedliwe, zbyt drastyczne i przynoszące nadmierną dolegliwość dla osoby schorowanej i w zaawansowanym wieku.

Przechodząc do wymiaru kary orzeczonej wobec T. B. nie kwestionowanej przez oskarżonego i jego obrońcę – nie wniesiono apelacji na korzyść – a jedynie prokurator w swojej skardze domagał się zaostrzenia kary za czyn przypisany w pkt XVIII wyroku poprzez orzeczenie jej w rozmiarze roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz podwyższenie kary łącznej do lat 3, Sąd Apelacyjny nie uznał aby i w tym wypadku zachodziła konieczność ingerencji w tę część rozstrzygnięcia, która wymagałaby stwierdzenia niewspółmierności orzeczonej kary o charakterze rażącym.

Oceniając wyrok w stosunku do oskarżonego T. B. pod tym kątem – w zakresie ustaleń o winie rozstrzygnięcie nie wykazuje żadnych mankamentów uzasadniających jego zmianę z urzędu – to w kontekście rozmiaru przestępczej działalności, stopnia społecznej szkodliwości oraz zawinienia, a także popełnienia przestępstwa w czasie gdy toczył się przeciwko niemu proces o posiadanie znacznej ilości broni i materiałów wybuchowych k. 9204 – 9212, nie można uznać aby kara w niższym niż orzeczona przez sąd I instancji rozmiarze były wystarczająca dla osiągnięcia wobec sprawcy celów. Stanowiska tego nie może przesłonić aktualnie trudna sytuacja osobista oskarżonego, który musi zmagać się z trudnościami związanymi z chorobą członka rodziny gdyż czyny za które został skazany nie były epizodem w jego życiu, a ich wysoka społeczna szkodliwość uzasadniała orzeczenie izolacyjnej kary, chociaż jej rozmiar oscyluje w dolnych granicach zagrożenia.

Z drugiej strony biorąc pod uwagę okoliczności korzystne dla oskarżonego wymienione w uzasadnieniu wyroku takie jak przyznanie się do winy i dotychczasowa ścieżka życiowa oskarżonego, trudno było dopatrzeć się argumentów, które pozwalałyby karę za czyn przypisany w pkt XVIII wyroku i karę łączną uznać za rażąco łagodną. Z uwagi na indywidualne okoliczności decydujące o karze wobec konkretnego oskarżonego, próba zastosowania tej samej miary do różnych osób, jak to próbował czynić oskarżyciel, wskazując na surowsze potraktowanie współoskarżonych w sprawie, nie mogła być skuteczna.

Z tych względów wyrok co do tego oskarżonego bez żadnych korekt utrzymano w mocy.

Mając na uwadze zaprezentowane wyżej względy Sąd Apelacyjny orzekł jak w sentencji.

Biorąc pod uwagę sytuację materialną oskarżonych na mocy art. 624 § 1 k.p.k. zwolniono ich od uiszczenia kosztów sądowych za II instancję.

Koszty obrony z urzędu ustalono i zasądzono zgodnie z rozporządzeniem Ministra Sprawiedliwości z 2.10.2016r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu.

JD/ak